

www.burmeseclassic.com

အရှင်ဆန္ဒာဓိက

ရွှေပါရမီတော်

ဂုဏ်လုံ့လ ဒါလပွဲ...

တဒင်္ဂလေးတွေ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ရွှေပါရမီ ၂၀၁၁ အမှတ်(၁)

- စာမူခွင့်ပြုချက် ● ၆၀၀၁၀၆၀၂၁၁
 - မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက် ● ၆၀၀၀၈၇၀၂၁၁
 - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ● ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၃၀၀၀၀
 - မျက်နှာပုံပန်းချီ ● နေဝင်းအောင်
 - စာအုပ်ချုပ် ● ကိုဇော်ဝင်း
 - မျက်နှာပုံပုံနှိပ်သူ ● ဦးတိုးဝင်း(၀၂၄၃၁)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်
 - အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။
 - အတွင်းပုံနှိပ်သူ ● ဦးကြင်ရွှေ (၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်
 - အမှတ် ၉၀-အေ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း။
 - အလုံမြို့နယ်။
 - ထုတ်ဝေသူ ● တက်လမ်း ဦးရှိန်ဝင်း (၀၃၉၆၄)၊
 - အမှတ် (၁၉-အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း။
 - ဒဂုံမြို့နယ်။
 - ဖြန့်ချိရေး ● **ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့**
 - အမှတ်(၆၁)၊ စဉ့်တိုးတန်းလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။
 - ☎ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၄၆၂။
- စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

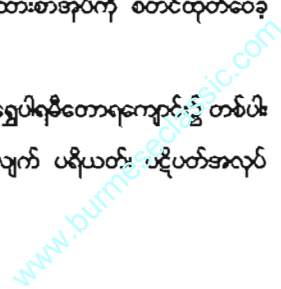

ဆန္ဒာဓိက၊ အရှင်။ J၉၄-၃
 ရလေလိုလေ ဒါပေမဲ့ တဒဂ်လေးတွေ/အရှင်ဆန္ဒာဓိက။ ရန်ကုန်။
 ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့၊ ပ-ကြိမ်၊ ၂၀၁၁။
 ၁၅၂စာ၊ ၁၂ X ၁၈ စင်တီမီ။
 (၁) ရလေလိုလေ ဒါပေမဲ့ တဒဂ်လေးတွေ

တန်ဖိုး ၉၀၀ ကျပ်

အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)

- ၁၉၆၈ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၉) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့ မြစ်မ်းရောင် သူဌေးကုန်းရပ်ကွက်၌ မေဥပတော် ဦးစိန်ဝင်းမယ်တော်အိမ်နိမိတ်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။
- ၁၉၈၄ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ရေနံချောင်းမြို့အထက(၁)မှဖြောက် ဘာသာ (ဘာသာစုံ) ဂုဏ်ထူးဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဒုတိယရလျက် အောင်မြင်သည်။ သုံးထပ်ကွမ်းလှရည်ချွန်အဖြစ် ဂတန်း၊ ၉တန်း၊ ၁၀တန်း တို့၌ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင် ရောက်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့ မဟာဂမ္ဘဝရုံကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိစာပေများ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။
- ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပထမကျော်ဘွဲ့ နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မာစရိယဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အသက်(၃၀)ပြည့် ပုလဲရတုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထားစာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ သည်။
- ယခုအခါ သထုံမြို့၊ ကေလာသတောင်၊ ရွှေပါရမီတောရကျောင်း၌ တစ်ပါး တည်း ကေစာရီတောရဆောက်တည်လျက် ပရိယတ် ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ။

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်အပါအဝင်
ရွှေပါရမီစာစဉ်အားလုံးကို
ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အသီးသီးတို့က
တရားအလှူ
ပညာပါရမီအလှူ
တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူအဖြစ်
လှူဒါန်းထားသော

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရအလှူတော်ငွေဖြင့်
ထုတ်ဝေပါသည်။

 ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

မာတိကာ

၁။	■	ငါးဖြာအာရုံကာမဂုဏ်လား	
	■	ခြောက်ဖြာအာရုံကာမဂုဏ်လား	၉
၂။	■	အဆာမပြေချမ်းသာနဲ့ တာရှည်ပန်းလာခဲ့ရသူပါ	၁၅
၃။	■	အသားတိုသလောက် တရားတိုးမှုဖြစ်မယ်	၂၃
၄။	■	စိတ်ဟိုက်တာ သိပ်မိုက်လို့ပါ	၃၅
၅။	■	မေတ္တာလက်ဆောင်လား	
	■	အဂတိလက်ဆောင်လား	၄၅
၆။	■	ဆေးဖိုးပဲယူပါမယ်၊ ဝါးခမယူပါဘူး	၅၇
၇။	■	ကိလေသာဆိုတာကြီး၊လေသာလေမို့	
	■	ကြီးလေသာလို့လည်းခေါ်ပါတယ်	၆၅

၈။	■	အကောင်ပုပ်တွေကို အပြောင်ထုတ်ပစ်လိုက်	၇၃
၉။	■	အညှိတိုက်မှာ အကြည်ဆိုက်မနေပါနဲ့	၇၉
၁၀။	■	ဒီကတော့အဟုတ်မှတ်လို့	၈၅
၁၁။	■	အပြစ်မြင်ရင် အချစ်မဝင်တော့ပါ	၉၃
၁၂။	■	အပိုဖယ်ချမှ အလိုတကယ်လှမယ်	၁၀၅
၁၃။	■	အမြင်လေးလှပေမယ့် ဘဝင်အေးမြပို့ခက်ပါတယ်	၁၁၁
၁၄။	■	ခုကွရေပတ်လည်ပိုင်းနေသော ကုန်းမြေကို	
	■	ကာမဂုဏ်ကျွန်းဟုခေါ်သည်	၁၂၅
၁၅။	■	ရာဇဝင်ထဲမှာ ကာမဂုဏ်ကိုထားရစ်ခဲ့	၁၃၃

ရွှေပါရမီစခန်းဖြင့် ခေမာပြည်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ။

တရားဖွင့်ဂုဏ်တော်ပွား

အရဟံ၊

ကိလေသာကင်းဆင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

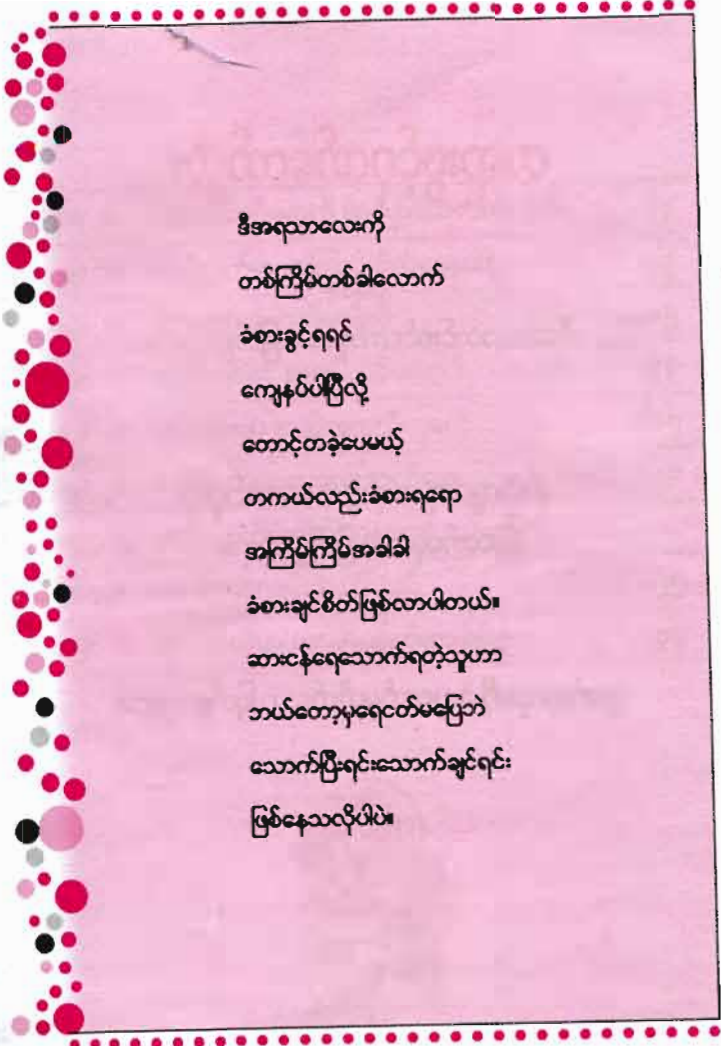
အရဟံ၊

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

ဒီအရသာလေးကို
 တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်
 ခံစားခွင့်ရရင်
 ကျေနပ်ပါပြီလို့
 တောင်တခဲပေမယ့်
 တကယ်လည်းခံစားရရာ
 အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
 ခံစားချင်စိတ်ဖြစ်လာပါတယ်။
 ဆားငန်ရေသောက်ရတဲ့သူဟာ
 ဘယ်တော့မှရေငတ်မပြောဘဲ
 သောက်ပြီးရင်းသောက်ချင်ရင်း
 ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။

ရလေလို့လေ
ဒါပေမဲ့...တဒဂ်လေးတွေ

ငါး : ဖြ ၁ အ ၁ ရုံ တ ၁ မ ဂူ က် လ ၁ :

ခြောက်ဖြာအာရုံကာမဂုဏ်လား

လောကမှာ ချမ်းသာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒီချမ်းသာရဲ့ သဘောက ရလေလို့လေသဘော ရှိပါတယ်။ ရပြီးရင်း ရချင်ရင်း၊ ရပြီးရင်း ရချင်ရင်းသဘော ရှိပါတယ်။ ရပြီးရင်း ရချင်ရင်း ဖြစ်ရလောက်အောင် အဲဒီချမ်းသာက သိပ်ကို ကောင်းနေလို့ လား၊ သိပ်ကို ထာဝရချမ်းသာ ဖြစ်နေလို့လား၊ သိပ်ကို ကြီးကျယ်အဆင့်မြင့်နေလို့လားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီချမ်းသာက တဒဂ်ချမ်းသာမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခဏချမ်းသာမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ယာယီချမ်းသာမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ မပြောပလောက်တဲ့ အသေးအမွှားချမ်းသာမျှသာ

ငါး ဖြာ အာ ရုံ ကာ မဂုဏ် လား

ခြောက်ဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်လား

ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ရလေလိုလေသဘော၊ တဒဂ်သဘောရှိတဲ့ ချမ်းသာ လောကမှာ ရှိပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်များ . . . အဲဒီချမ်းသာ ဘာချမ်းသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါသလဲ။

'လောကီချမ်းသာပါဘုရား'

ဒီထက် ပိုပြီး တိကျအောင် ပြောနိုင်မယ်ဆိုရင် တိတိကျကျလေး ပြောစေချင်ပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းတယ်လို့တော့ သဘောမထားပါနဲ့နော်။

'ကာမဂုဏ်ချမ်းသာပါဘုရား'

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာလို့ ဖြေရင်တော့ အဲဒီအဖြေ အတိအကျ မှန်ပါတယ်။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာဟာ ရလေလိုလေ သဘော ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ တဒဂ်သဘောလည်းရှိပါတယ်။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာရဲ့ အပြစ်တွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲက တရားနာပရိသတ်များ မှတ်သားရလွယ်ကူအောင် ဆိုပြီးတော့ ဒီနှစ်ချက်ပဲ ဦးဇင်းတို့ ပြောမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနှစ်ချက်ကို နှလုံးသွင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် ကာမဂုဏ်

ချမ်းသာနဲ့ပတ်သက်တဲ့အပြစ်ဟာ ဉာဏ်ထဲမှာ ရှင်းခနဲ၊ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေရဲ့ အစစ်အမှန်သဘာဝကိုလည်း ထိုးထိုးထွင်းထွင်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သိမြင်လာမှာပါ။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာလို့ ဆိုလိုက်လို့ရှိရင် ခြောက်မျိုးရှိပါတယ်။ အဆင်းမျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ချမ်းသာ၊ အသံမျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ချမ်းသာ၊ အနံ့မျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ချမ်းသာ၊ အရသာမျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ချမ်းသာ၊ အထိအတွေ့မျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ချမ်းသာ၊ အတွေးအကြံမျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ချမ်းသာလို့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခြောက်မျိုးရှိပါတယ်။

အများအားဖြင့် ပြောကြတာကတော့ အာရုံငါးပါးကာမဂုဏ်တရား၊ ငါးဖြာအာရုံကာမဂုဏ်၊ အဲဒီလို ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ အပြည့်အစုံ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အာရုံခြောက်ပါးကာမဂုဏ်တရား၊ ခြောက်ဖြာအာရုံကာမဂုဏ် ဖြစ်ပါတယ်။

အဆင်းအာရုံကာမဂုဏ် ဆိုတာကတော့ မျက်စိနဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သာယာတဲ့စိတ်နဲ့ ခံစားတဲ့သဘောပါပဲ။ အသံအာရုံကာမဂုဏ်ဆိုတာကလည်းပဲ နားနဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သာယာခံစားတာ၊ အနံ့အာရုံကာမဂုဏ်ဆိုတာလည်း နှာခေါင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သာယာခံစားတာ၊ အထိအတွေ့အာရုံကာမဂုဏ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သာယာခံစားတာ။

ဒါပေမဲ့ တိုက်ရိုက်မထိတွေ့ဘဲနဲ့ စိတ်ထဲမှာတွင် ခံစား

ငါး ဖြော့ အာ ရုံ ကာ မ ဂု ဇ် လား

ခြောက်ဖြော့အာရုံ ကာမဂုဇ်လား

နေတာက ရှိသေးတယ်။ အတိတ်က အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရ-
သာ၊ အထိအတွေ့တွေ၊ အနာဂတ်မှာ ကြံတွေ့ရမယ့် အဆင်း၊
အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့တွေကို စိတ်ထဲမှာ ကြံစည်
စဉ်းစားပေးမယ့်လည်း သူတို့ကိုလည်း အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊
အရသာ၊ အထိအတွေ့တွေ လို့ အာရုံငါးပါးအနေနဲ့ပဲ ယူမယ်ဆိုရင်
လည်းပဲ ယူလို့ရပါတယ်။

အဘိဓမ္မာပိဋကတ်များမှာလည်းပဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ ယူပြ
ထားပါတယ်။ တိုက်ရိုက်တွေ့တဲ့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊
အထိအတွေ့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ အတိတ်က အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊
အရသာ၊ အထိအတွေ့တွေရော၊ အနာဂတ်မှာ တွေ့ကြုံရမယ့်
အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့တွေရော၊ အဲဒါ
တွေအားလုံးဟာ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့
လို့ပဲ ပြောရတယ်။

ဒါပေမဲ့ အတိတ်မှာလည်း တကယ် မမြင်၊ မကြား၊ မနံ၊
မစား၊ မထိခဲ့ရပေမယ့်၊ အနာဂတ်မှာလည်း တကယ် မြင်၊ ကြား၊
နံ၊ စား၊ ထိဖို့ မသေချာတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ကူးထဲ

မှာပဲ အမျိုးမျိုး ပုံဖော်ပြီးတော့ သာယာနေတာကလည်း ရှိသေး
တယ်။

အတိတ်ကလည်း တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊
အနာဂတ်မှာလည်း တကယ်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်ပဲ တွေးတော ကြံစည် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး
တော့ သာယာတပ်မက်ခံစားနေတဲ့ သဘောကလည်း ရှိပါသေး
တယ်။ အဲဒါကိုတော့ သဘောတရားအာရုံကာမဂုဇ်လို့ ခေါ်ပါ
တယ်။

ဒါကြောင့် ကာမဂုဇ်ချမ်းသာလို့ ပြောလိုက်လို့ရှိရင်
အာရုံခြောက်ပါးလုံး အကုန်ဝင်တယ်လို့ အပြည့်အစုံ မှတ်သား
ထားရမယ်။ သို့သော်လည်း အများသုံးနှုန်းနေတဲ့အတိုင်း၊ အ
များပြောဆိုနေတဲ့အတိုင်းပဲ အာရုံငါးပါးလို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊
အာရုံငါးပါးလို့ ပြောလိုက်လို့ရှိရင် အတိတ်အနာဂတ်က အာရုံ
ငါးပါး၊ အတိတ်အနာဂတ်မှာ ကြံတွေ့ရတဲ့ အာရုံငါးပါးလည်း
ပါဝင်ပါတယ်။

တကယ်မကြုံတွေ့ရဘဲ စိတ်ကူးသက်သက်နဲ့ပဲ တွေး
ကြံ၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးတော့ ပုံဖော်ပြီးတော့ ခံစားနေတဲ့အာရုံ
တွေလည်း ပါဝင်တယ်လို့ မှတ်သားထားလိုက်လို့ရှိရင်လည်းပဲ
လုံလောက်တာပါပဲ။ အဲဒီ ငါးဖြော့အာရုံ၊ ခြောက်ဖြော့အာရုံ ကာမ
ဂုဇ်ချမ်းသာတွေဟာ ရလေလိုလေသဘော ရှိတယ်။

ပထမတော့ တစ်ခုခုချင်တယ်၊ တစ်ခုခုရချင်တော့ ကျေ

နပ်ပါပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်မိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အဲဒီတစ်ခု ရလာပြန် တော့ မကျေနပ်သေးဘူး။ နောက်တစ်ခု ထပ်ရချင်သေးတယ်။ နောက်တစ်ခု ကိုယ်မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်းရလာလို့ နှစ်ခုဖြစ်သွား တော့လည်း မကျေနပ်သေးဘူး။ သုံးခုမြောက်တစ်ခုကို ထပ်ပြီး တော့ ရချင်ပြန်သေးတယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် တစ်ခုရပေမယ့် မကျေနပ်သေးဘူး။ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အရေအတွက်ကို ရသွားပေမယ့် မကျေနပ် သေးဘူး။ ထပ်ထပ်ပြီးတော့ လိုချင်နေသေးတယ်။

ကိုယ်ခံစားချင်တဲ့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာလေး တစ်ကြိမ် လောက် ခံစားလိုက်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့ တစ်ခုခုပေါ့လေ။ တစ်ကြိမ်လောက် ခံစားလိုက်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီလို့ အနှစ်နှစ်အလလက မျှော်လင့် တောင့်တနေမိတယ်။ တစ်ကြိမ်ခံစားလိုက်ရလို့ရှိရင် သေပျော်ပါ ပြီလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ တစ်ခုကို တကယ်ခံစားလိုက်ရတော့ အဲဒီတစ်ကြိမ်တစ်ခါနဲ့ မကျေနပ်တော့ဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခံစားရရင် ကောင်း မှာပဲလို့ မျှော်လင့်တောင့်တမိတာပါပဲ။ ကိုယ်မျှော်လင့်တောင့်တ တဲ့ချမ်းသာကို ခံစားဖို့အချိန် ရောက်မလာမချင်းလည်း ဆင်းရဲ ပင်ပန်းခြင်းကို ခံစားရပြန်တာပါပဲ။

အဆ ၁ မ ပြေ ချမ်း : သ ၁ နဲ့

တာရှည်နန်းလာခဲ့ရသူပါ

ဒီတော့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် ဆားငန်ရေနဲ့တူတယ်။ ရေဆာလွန်းလို့ဆို ပြီးတော့ ရေငတ်ပြေအောင် ဆားငန်ရေ သွားသောက်လိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရေငတ်မပြေတဲ့အပြင် နဂိုက ဆာလောင်တာထက် တောင် ပိုပြီးတော့ ဆာလောင်လာတယ်။

သိပ်ပြီး ရေဆာနေတော့ ရေငတ်ပြေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ဆားငန်ရေကို သောက်လိုက်တယ်။ သောက်သောက်ချင်းတော့ ရေငတ်ပြေသလိုလို၊ အာသာပြေသလိုလို ခံစားရတယ်။ ခဏ အာသာပြေသလိုလို ရှိပေမယ့် နဂိုမူလဆာတာထက်ကို ပိုပြီး တော့ အဆာဓာတ် တိုးပွားလာတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆားငန်ရေတွေဆိုတာ အဆာ

ကုသိုလ်ချမ်းသာအားလုံးကို
 ရည်ညွှန်းတဲ့
 တရားချမ်းသာ
 တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့
 အမြဲတမ်း စိတ်အေးချမ်းပျော်ရွှင်နေရင်
 ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ
 တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့
 တဏှာဖြစ်နေတာမျိုး
 သိပ်ကို နည်းပါးသွားပါလိမ့်မယ်။
 မလွဲသာလို ဖြစ်တောင်မု
 ခဏတစ်ဖြုတ် ဖြစ်တာမျိုး
 ပါးပါးလေး ဖြစ်တာမျိုးလောက်ပဲ
 ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အ သ ခ : ဝ ခို : သ ဝ လ ဝ က်

တရားတိုးပျံ့စေမယ်

နောက်တစ်ခု ဆိုလိုက်ပါ။

နွားချိုပမား တဏှာသာ၊ တိုးကာလာတော့သည်။

နွားတစ်ကောင် မွေးဖွားပြီဆိုရင် ဦးထိပ်မှာ ချိုလေး
 ပါလာတယ်။ ချိုသေးသေးလေး ပါလာတယ်။ အစာရေစာတွေ
 စားရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း နွားကြီးလာတော့ ချိုကလည်းပဲ
 တဖြည်းဖြည်း ရှည်လာတယ်။ နွားတစ်ကောင် ကြီးပြင်းလာ
 တယ်ဆိုတာ ဘာကြီးလာတာလဲဆိုရင် ချိုကြီးလာတာပဲ။ နွား
 တစ်ကောင် အသက်ကြီးတာနဲ့အမျှ၊ ခန္ဓာကိုယ် အရွယ်အစား
 ကြီးတာနဲ့အမျှ ချိုလည်းပဲ ကြီးထွားပြီးတော့လာတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ၊ စိတ်အစဉ်မှာ တရားစွမ်းရည် ဖြည့်မထား
 တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလည်း အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ တဏှာပိုပြီး

www.burmeseclassic.com

အသားတိုးသလောက်
တရားတိုးမှဖြစ်မယ်

တော့ ကြီးလာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် ပိုကြီးလာတာနဲ့အမျှ တဏှာ
လည်းပဲ ပိုပြီးတော့ ကြီးလာတယ်။

အသားတိုးသလောက် တရားမတိုးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သ-
န္တာန်မှာ တဏှာပဲ တိုးလာပါတယ်။ တရားတိုးအောင် ကြိုးစား
မနေသူမှန်သမျှ အသားတိုးလေ တဏှာတိုးလေပါပဲ။ တရား
ပွားအောင် အားထုတ်မနေသူမှန်သမျှ အသားပွားလေ တဏှာ
ပွားလေပါပဲ။

လူသားတစ်ဦးအဖြစ် မွေးဖွားလာခါစတော့ ခန္ဓာကိုယ်
က သေးသေးကွေးကွေးလေးပေါ့။ မိခင်နို့ အပါအဝင် စားဖွယ်
မျိုးစုံ၊ သောက်ဖွယ်မျိုးစုံ နေ့စဉ်စားသောက်ပြီးလာတော့ ခန္ဓာ
ကိုယ်က ကြီးထွားလာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အသားတိုးပွားပြီး
တော့ လာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် အသားတိုးပွားသလောက် တရား
မတိုးပွားဘူးဆိုရင်တော့ တဏှာပဲ တိုးပွားပြီးတော့လာမယ်။

လောကမှာ အသားတိုးဘဲတို့၊ အသားတိုးဝက်တို့ ဆို
တာ မွေးမြူကြတယ်။ အဲဒီ အသားတိုးဘဲတို့၊ အသားတိုးဝက်တို့
သတ်မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်းအတာထိအောင် အသားတိုးပွားလာ

ပြီဆိုရင် သားသတ်သမားရဲ့ လက်ထဲကို ရောင်းချလိုက်တယ်။
ရောင်းချလိုက်တော့ မွေးမြူထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အခကြေးငွေရ
တယ်။ ပိုက်ခံရတယ်။

လူသားတွေလည်း မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စားဖွယ်၊
သောက်ဖွယ်မျိုးစုံ ကျွေးပြီးတော့ မွေးမြူလာတာ တဖြည်းဖြည်း
အသားတွေ တိုးပွားလာတယ်။ အသားတွေ တိုးတိုးလာပြီး သတ်
မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်းအတာထိ ရောက်သွားတဲ့အခါကျတော့
ရောင်းစားခံလိုက်ရတယ်။

ဘယ်သူ့ကို ရောင်းစားခံရမယ် ထင်တုံး။ မရဏမင်းကို
ရောင်းစားခံရတယ်။ သေမင်းကို ရောင်းစားခံလိုက်ရတယ်။
အသားတွေ တိုးတိုးပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ဘယ်လောက်ပဲ
အသားတိုးအောင်လုပ်လုပ် သေမင်းရဲ့ ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းရ
တာပါပဲ။

အသားတိုးဘဲတို့၊ အသားတိုးဝက်တို့ အစရှိတဲ့ အသား
တိုးတိရစ္ဆာန်တွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အရွယ်အစားရောက်တဲ့
အခါ ရောင်းချလိုက်တာကလည်း သေဖို့ပါပဲ။ အဲဒီ အသားတိုး
တိရစ္ဆာန်တွေ အသားတိုးလာလို့ သေမင်းလက်ထဲ ရောက်တာ
ကမှ အဲဒီ အသားတိုးတိရစ္ဆာန်မွေးမြူထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပိုက်ဆံ
ရသေးတယ်။ အကျိုးအမြတ်တွေ ရသေးတယ်။

မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အသားတွေ တိုးအောင်သာ
လုပ်ပြီးတော့ တရားတိုးအောင် မလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ မရဏ

အသားတိုးသလောက်
တရားတိုးမှဖြစ်မယ်

မင်းလက်ထဲ ရောင်းချလိုက်တဲ့အခါ အသားတိုးအောင် မွေးမြူ
စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မရဘူး။
အသားတိုးတိရစ္ဆာန်မွေးတဲ့လူလောက်တောင် အကျိုးအမြတ်
မရဘူး။

တကျာက နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ မရသေးတဲ့ ကာမဂုဏ်
အာရုံကို ရချင်တဲ့တကျာရယ်၊ ရပြီးသား ကာမဂုဏ်အာရုံကို
ခံစားချင်တဲ့တကျာရယ်လို့ တကျာနှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။

အသားတိုးသလောက် တရားမတိုးရင် မရသေးတဲ့
ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကိုလည်း ရချင်တယ်။ ဘယ်တော့ကျရင်
တော့ ဘာရရမယ်၊ ဘယ်နှစ်ကျရင်တော့ ဘယ်လောက်ရရ
မယ်၊ ဘယ်လောက်အလုပ်လုပ်ပြီးလို့ရှိရင်တော့ ဘာလေးဝယ်
မယ် စသည်အားဖြင့် မရသေးတဲ့ ကာမဂုဏ်ကို တောင့်တတဲ့
တကျာလည်းပဲ တိုးပွားပြီးတော့ လာတယ်။

ဘယ်အချိန်ကျရင်တော့ ဘယ်အာရုံတွေ ခံစားလိုက်
မယ်၊ ဘယ်အချိန်ကျရင်တော့ ဘယ်အရသာလေး ခံစားလိုက်
မယ် စသည်အားဖြင့် မိမိလက်ထဲရောက်နေပြီးသား ကာမဂုဏ်

အာရုံတွေကို ဘယ်အချိန်မှာ အဆင်းအာရုံ ခံစားမယ်၊ ဘယ်
အချိန်မှာ အသံအာရုံ ခံစားမယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ အနံ့အာရုံ
ခံစားမယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ အရသာအာရုံ ခံစားမယ်၊ ဘယ်
အချိန်မှာ အထိအတွေ့အာရုံ ခံစားမယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ စိတ်
ကူးအာရုံ ခံစားမယ် . . . ဆိုပြီးတော့ မိမိလက်ထဲရောက်နေ
ပြီးသားကာမဂုဏ်အာရုံကို ခံစားချင်တဲ့တကျာလည်းပဲ တိုးပွား
ပြီးတော့ လာပါတယ်။

လောလောဆယ် ထင်ရှားရာနဲ့ ရှင်းအောင် ပြောရမယ်
ဆိုရင်တော့ ဘယ်အချိန်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ တရုတ်ကားလေး လာ
မှာပဲ၊ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် ငါကြည့်ဦးမှပဲ။ အဲဒါ မိမိလက်ထဲရောက်
ပြီးသား ကာမဂုဏ်ကို ခံစားချင်တဲ့တကျာပါပဲ။

အသားတိုးသလောက် တရားမတိုးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့သန္တာန်
မှာ မရသေးတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံကို ရချင်တဲ့တကျာရယ်၊ ရပြီး
သား ကာမဂုဏ်အာရုံကို ခံစားချင်တဲ့တကျာရယ်၊ တကျာတွေပဲ
အတိုင်းထက်အလွန် တိုးပွားလာရပါတယ်။

နွားကြီးလေ ချုံရှည်လေ။ လူကြီးလေ တကျာများလေ။
တဖြည်းဖြည်း ရှည်ထွက်လာတဲ့ နွားချုံကို ရပ်တန့်သွား
အောင် တားဆီးလို့ မရပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာတဲ့
တကျာကိုတော့ သေးငယ်သွားအောင် ပြုပြင်လို့ ရပါတယ်။

တကျာရဲ့ အပြစ်ကို ဆင်ခြင်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိမိ
အားသန်ရာ သမထဘာဝနာတစ်ခုခုကို ပွားများပြီးတော့ပဲဖြစ်

အ သ ဝ ဝး တိုး သ လ ဝ က
တ ရ ဝး တိုး မှ ဖြ စ မ ယ်

ဖြစ် တဏှာမဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါတယ်။ ထိန်းချုပ် ထားတဲ့ကြားထဲက အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ တဏှာဖြစ်လာရင် လည်း ဖြစ်လာတဲ့တဏှာကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း သတိပဋ္ဌာန် နည်းကျ ဝိပဿနာရှုမှတ်လိုက်ရုံပါပဲ။ လိုချင်ရင် လိုချင်တယ်၊ တပ်မက်ရင် တပ်မက်တယ် စသည်အားဖြင့်ပေါ့။

တဏှာဖြစ်လာမှ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာရှုမှတ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော် . . . ။ တခြား ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ တဏှာကို သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာနည်းနဲ့ ဖြေ ရှင်းလို့ ရပါသေးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း နောက်ဆုံးထွက်ပေါက် အနေနဲ့ ပြောပြတာပါ။

ဖြစ်နေတဲ့တဏှာကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း ရှုမှတ်လိုက်ရုံနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့တဏှာ ချက်ချင်း ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ မဆိုလိုပါ ဘူး။ ပျောက်ချင်လည်း ပျောက်မယ်၊ မပျောက်ချင်လည်း မ ပျောက်ဘူး။ ပျောက်တာ မပျောက်တာက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်နေတဲ့တဏှာရဲ့ သဘောသဘာဝကို သိဖို့က အဓိကပါ။

တဏှာရဲ့ သာယာသလိုလိုနဲ့ အခံရခက်နေတဲ့သဘော၊

သာယာသလိုလိုနဲ့ စိတ်ကို ထိုးဆွနှိပ်စက်နေတဲ့သဘော၊ တစ်ခု ဖြစ် တစ်ခုပျက် အဆက်ဆက် ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေတဲ့ သဘော၊ မမြဲ-မကောင်း-မပိုင်တဲ့သဘောတွေကို သိဖို့ပဲ အရေး ကြီးပါတယ်။

အဲဒီလို တဏှာရဲ့ သဘောသဘာဝတွေကို ပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင် သိသွားပြီဆိုရင် ဖြစ်နေတဲ့တဏှာ တဖြည်းဖြည်းပျောက် ကွယ်သွားတဲ့အပြင် တဏှာကို အကြောင်းပြုပြီး အဆင့်မြင့်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေလည်း ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ဖြစ်ပေါ်လာ တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ် အရှိန်ရလို့ အားကောင်းသွားရင် မဂ်ဉာဏ် ဆိုက်ပြီး တဏှာချုပ်ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုတောင် မျက်မှောက်ပြု သွားပါလိမ့်မယ်။

တဏှာကို ဘာနဲ့မှ တားမရလို့ ဖြစ်လာရင် ဘာမှ စိတ် မညစ်ပါနဲ့။ အားကိုးစရာ သတိပဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီး တစ်ခုလုံးရှိ ပါတယ်။ အဖြစ်ကို အဖြစ်အတိုင်း၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း ကြည့် နေ၊ သိနေ၊ ရှုမှတ်နေရတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီးက ဖြစ်လာ သမျှ တဏှာကို ချုပ်ငြိမ်းအောင် ဒိုင်ခံဖြေရှင်းပေးမယ့်အပြင် အဲဒီတဏှာထဲကနေပဲ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အဖိုးတန်ရတနာ တွေ ထွက်ပေါ်လာအောင် တာဝန်ယူတူးဖော်ပေးသွားပါလိမ့် မယ်။

တဏှာဖြစ်လာမှ သတိပဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီးက အားကိုး ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တဏှာဖြစ်မလာအောင်လည်း သတိပ-

အသားတိုးသလောက

တရားတိုးမှဖြစ်မယ်

ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီးက အားကိုးရပါတယ်။

‘ငါးဖြာအာရုံကာမဂုဏ်၊ ခြောက်ဖြာအာရုံကာမဂုဏ်’ ဆိုတဲ့အတိုင်း အာရုံကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ တဏှာဖြစ်တာ ဆိုတော့ ကြုံဆုံလာသမျှ အာရုံတိုင်းကို သတိပဋ္ဌာန်နည်း အတိုင်း ရှုမှတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်အာရုံကြောင့်မှ တဏှာ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။

မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ထိတိုင်း၊ တွေးတိုင်း . . . မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ နံတယ်၊ စားတယ်၊ ထိ တယ်၊ တွေးတယ် . . . ရှုမှတ်နေလို့ မြင်မှု၊ ကြားမှု၊ နံမှု၊ စားမှု၊ ထိမှု၊ တွေးမှုရဲ့ . . . ရုပ်နာမ်သဘောသက်သက်၊ ဖြစ်ပျက် သဘောသက်သက်ကိုပဲ သိနေ၊ မြင်နေရင် . . . မြင်အာရုံ၊ ကြားအာရုံ၊ နံအာရုံ၊ စားအာရုံ၊ ထိအာရုံ၊ တွေးအာရုံ . . . ဘယ်အာရုံကြောင့်မှ တဏှာမဖြစ်တော့ပါဘူး။

ဒါကတော့ အာရုံခြောက်ပါးကို လိုရင်းတိုရှင်း အနှစ် ချပ်ပြီးတော့ ခြုံငုံရှုမှတ်နည်း ပြောလိုက်တာပေါ့။ အသေးစိတ် ရှုမှတ်နည်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အများကြီးပါပဲ။

အခုပြောတဲ့ အာရုံခြောက်ပါးဆိုတာက ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရင်း ကြုံရတာမျိုးမဟုတ်၊ ကိုယ်လုပ် စရာရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေရင်း ကြုံရတာမျိုးဆိုတော့ . . . ဘာ အလုပ်ပဲ လုပ်နေလုပ်နေ၊ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ထဲမှာ တိုက် ရိုက်ပါဝင်ပတ်သက်နေတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာရဲ့ ဖြစ်ပုံ၊ စိတ်အစဉ်ရဲ့ ဖြစ် ပုံလေးတွေကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း သတိကပ်ရှုမှတ်နေဖို့ ဉာဏ် ကပ်သိမြင်နေဖို့ လိုပါတယ်။

ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရင်း ထင်ရှားရာသဘော တရားတစ်ခုခုကို စိတ်စိုက်ပြီး ရှုမှတ်နေရင် မြင်-ကြား-နံ-စား- ထိ-တွေး ခြောက်မျိုးကိုလည်း ရှုမှတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသလို မြင်-ကြား-နံ-စား-ထိ-တွေး ခြောက်မျိုးထဲမှာ အကျုံးဝင်တဲ့ သဘောတရားအားလုံးကိုလည်း ရှုမှတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပါ တယ်။

အဲဒီလို အလုပ်မရွေး၊ နေရာမရွေး၊ အချိန်မရွေး၊ ဣရိ- ယာပုတ်မရွေး ထင်ရှားရာ ရုပ်အာရုံ၊ နာမ်အာရုံတိုင်းကို သတိ- ပဋ္ဌာန်နည်းကျ ဝိပဿနာရှုပွားနေမယ်ဆိုရင် ကြုံသမျှအာရုံ ကြောင့် တဏှာဖြစ်တာမျိုး မဖြစ်တော့တဲ့အတွက် နွားကြီးလေ ချိုရှည်လေ၊ အသက်ကြီးလေ တဏှာကြီးလေ၊ အသားတိုးလေ တဏှာတိုးလေ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အသက်ကြီးလေ ပညာကြီး လေ၊ အသားတိုးလေ တရားတိုးလေပဲ ဖြစ်တော့မှာပါ။

‘အသားတိုးလေ၊ တရားတိုးလေ’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဘာ

အသားတိုးသလောက်

တရားတိုးမှဖြစ်မယ်

တရားတွေ တိုးရမှာလဲဆိုရင် သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်းဓာတ် တရားတွေ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်ဓာတ် တရားတွေ တိုးရမှာပါ။ ဒီတရားကိုးမျိုးကို ခေါင်းစဉ်တပ်ပြောလိုက်ရင် တခြားတခြားသော သူတော်ကောင်းတရားအားလုံး ပါဝင်သွားပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကို မြင့်မြတ်စေတဲ့၊ အသိဉာဏ်ကို ရင့်ကျက်စေတဲ့ တရားအားလုံး တိုးရမှာပေါ့။

သမထ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားပွားများအားထုတ်မှ ဒီတရားတွေ တိုးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါန၊ သီလ၊ ဝေယျာဝစ္စ၊ ဓမ္မဿဝန၊ ဓမ္မဒေသနာ . . . အစရှိတဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်တွေ လုပ်နေရင်လည်း ဒီတရားတွေ တိုးလာပါတယ်။ (ဓမ္မဿဝန - တရားနာ၊ ဓမ္မဒေသနာ - တရားဟော။)

‘ကာမဂုဏ်ချမ်းသာနဲ့ တရားချမ်းသာ’ လို့ ချမ်းသာနှစ်မျိုး ယှဉ်ပြောလိုက်ရင် တရားချမ်းသာကို ဘာဝနာချမ်းသာလို့ပဲ သဘောပေါက်လိုက်ကြတာ များတယ်။ ဘာဝနာချမ်းသာကတော့ အဓိကတရားချမ်းသာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒါနချမ်းသာ၊

သီလချမ်းသာ၊ ဝေယျာဝစ္စချမ်းသာ၊ ဓမ္မဿဝနချမ်းသာ၊ ဓမ္မဒေသနာချမ်းသာ . . . အစရှိတဲ့ ကုသိုလ်ချမ်းသာတွေအားလုံးဟာလည်း တရားချမ်းသာတွေချည်းပါပဲ။

ကုသိုလ်ချမ်းသာအားလုံးကို ရည်ညွှန်းတဲ့ တရားချမ်းသာ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့ အမြဲတမ်း စိတ်အေးချမ်းပျော်ရွှင်နေရင် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့ တဏှာဖြစ်နေတာမျိုး သိပ်ကို နည်းပါးသွားပါလိမ့်မယ်။ မလွဲသာလို့ ဖြစ်တောင်မှ ခဏတစ်ဖြုတ်ဖြစ်တာမျိုး၊ ပါးပါးလေး ဖြစ်တာမျိုးလောက်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

‘အသားတိုးသလောက် တရားတိုးရမယ်’ ဆိုတာ ကုသိုလ်တရားအားလုံး တိုးရမယ်လို့ ပြောတာပါ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အသားတိုးတိုးလာသလောက် ဒါနတရားလည်း တိုးလာရမယ်၊ သီလတရားလည်း တိုးလာရမယ်၊ သမထတရားလည်း တိုးလာရမယ်၊ ဝိပဿနာတရားလည်း တိုးလာရမယ်၊ ဝေယျာဝစ္စတရားလည်း တိုးလာရမယ်၊ ဓမ္မဿဝနတရားလည်း တိုးလာရမယ်၊ ဓမ္မဒေသနာတရားလည်း တိုးလာရမယ် . . . စသည်အားဖြင့် ကုသိုလ်တရားမျိုးစုံ တိုးတိုးလာရပါမယ်။

‘နွားကြီးလေ ချိုရှည်လေ’ ဆိုတဲ့ စကားထဲက ‘ချို’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးကိုပဲ ကိုင်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ . . . လူတိုင်းလူတိုင်း အသက်ကြီးလာလေ တဏှာချို ရှည်လာလေ မဖြစ်စေဘဲ အသက်ကြီးလာလေ ကုသိုလ်ချိုရှည်လာလေ၊ အ

သက်ကြီးလာလေ ပါရမီချိုရှည်လာလေ၊ အသက်ကြီးလာလေ
တရားအသိဉာဏ်ချို ရှည်လာလေ ဖြစ်ရပါမယ်။

အသက် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကြီးလာတိုင်း ကုသိုလ်
တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တိုးလာရမယ်၊ ပါရမီ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ်
တက်လာရမယ်၊ တရားအသိဉာဏ် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြင့်
လာရမယ်၊ ဒါမှ ‘တလူလူတက်နေလို့ လူခေါ်တယ်’ ဆိုတဲ့ အဓိ-
ပ္ပာယ်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ‘လူပီသတဲ့လူ’ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

စိတ်ဟိုက်ဟိုက် တ ၁

သိပ်မိုက်လိုပါ

နောက်တစ်ခု ဆိုလိုက်ကြစို့။

မိုးအောက်မြေပြင်၊ စည်းစိမ်ပင်၊ မရွှင်စိတ်ဟိုက်သည်။

တဏှာဆိုတဲ့နွားချို တဖြည်းဖြည်း ရှည်လာတာ ဘယ်
လောက်ထိအောင် ရှည်လာသလဲဆိုရင် မိုးအောက်မြေပြင်
ကမ္ဘာတစ်ခွင်လုံးကို အစိုးရတဲ့ စကြာမင်းကြီးပင်ဖြစ်စေကာမူ
အဲဒီ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း မရှိဘူး၊ မရွှင်
ဘူး၊ မပျော်ဘူး၊ အားမရသေးဘူး၊ ညှိုးနွမ်းနေသေးတယ်။

‘စိတ်ဟိုက်သည်’၊ စိတ်က အမြဲတမ်းပဲ ဟိုက်ဟိုက်နေ
တယ်။ ဟိုက်တယ်ဆိုတာ မပြည့်တဲ့သဘော၊ လိုနေသေးတဲ့
သဘောပါပဲ။

မိမိလက်ရှိ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ကျေနပ်အားရခြင်းမရှိ

www.burmeseclassic.com

စိတ်ဟိုက်တာ
သိပ်မိုက်လို့ပါ

ဘဲ ရှေ့ဆက်ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံချမ်းသာတွေ ရအောင် တောင့်တတဲ့ တဏှာဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် စိတ်ဟာ ဟိုက်နေတာပါပဲ။ စိတ်ဟာ မပြည့်ဘူး။

လောကမှာ ကျပ်မပြည့်ဘူးလို့ ပြောကြသလိုပေါ့လေ။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေကို တိုးတိုးပြီး ရဖို့ တောင့်တနေတယ်ဆိုရင် စိတ်မပြည့်ဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့။ စိတ်လျော့နေတယ် လို့ ပြောရမှာပေါ့။ စိတ်ဟိုက်နေတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

မန္တာတု စကြာမင်းကြီးဆိုတာ တရားနာပရိသတ်များ ကြားဖူးကြမှာပါ။ သူ့ရဲ့ သက်တမ်းက အသင်္ချေ ဂျဉ်လျားပါတယ်။ ဘယ်နှနှစ်လို့ ရေတွက်လို့မရအောင် ဂျဉ်လျားတဲ့ လူ့ သက်တမ်းမှာ ဖြစ်လာတဲ့ မန္တာတုစကြာမင်းကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ မန္တာတုစကြာမင်းကြီးဟာ နှစ်ပေါင်း ဂျစ်သောင်း လေးထောင်တိုင်အောင် စကြာမင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားနေရပေမယ့် အားမရဘူး။ စကြာမင်းစည်းစိမ်ဆိုတော့ တစ်မြေပြင်လုံးကို အစိုးရတာပေါ့။ တစ်မြေပြင်လုံးမှာ သူခံစားချင်တဲ့ ချမ်းသာ မှန်သမျှ အလိုရှိသလောက် ခံစားလို့ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ လူ့ပြည်မှာ တစ်မြေပြင်လုံးအစိုးရတဲ့ စကြာမင်းကြီးလုပ်ရတာကို သူ့အားမရဘူး။ မတင်းတိမ်ဘူး။ ဒီတော့ 'နတ်ပြည်ချမ်းသာတွေဆိုတာ လူ့ချမ်းသာထက် အဆင့်မြင့်တယ်လို့ သတင်းကြားတယ်။ နတ်ပြည်တက်ပြီးတော့ နတ်စည်းစိမ် ခံစားမှပဲ' ဆိုပြီးတော့ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်ကို တက်သွားတယ်။

စကြာယဉ်ကြီး စီးပြီးတော့ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်ကို တက်သွားတယ်။ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးပါးကလည်း စကြာမင်းကြီးကို ခရီးဦးကြိုဆိုကြတယ်။ ခရီးဦးကြိုဆိုပြီးတော့ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းစည်းစိမ်ကို စကြာမင်းကြီးကို လွှဲအပ်လိုက်ပါတယ်။

မန္တာတုစကြာမင်းကြီး လူ့စင်စစ်ကနေ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားနေရတယ်။ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းရဲ့ စည်းစိမ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားပြီးတော့ နေရပေမယ့် အားမရသေးဘူး။ 'စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းစည်းစိမ်ထက် တာဝတိံသာနတ်မင်းစည်းစိမ်က ပိုပြီးတော့ ကြီးကျယ်တယ်လို့ ကြားတယ်။ တာဝတိံသာ တက်ပြီးတော့ တာဝတိံသာနတ်မင်းစည်းစိမ် ခံစားဦးမှပဲ' ဆိုပြီးတော့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို တစ်ခါတက်သွားပြန်တယ်။

တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရောက်တော့လည်း သိကြားမင်းက ခရီးဦးကြိုဆိုပါတယ်။ ခရီးဦးကြိုဆိုပြီးတော့ 'ဘာကြောင့်

www.burmeseclassic.com

စိတ်ဟိုက်တာ
သိပ်မိုက်လို့ပါ

သတ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တယ်။

အဲဒီလို စိတ်ကူးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း သူ့ရဲ့ သက်တမ်းဟာ ဆုတ်ယုတ်သွားပြီးတော့ နတ်ပြည်ကနေ လူ့ပြည်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝါဂွမ်းလေးလို လွင့်ကျလာတယ်။ သူ့ရဲ့ လောဘစိတ်၊ သူ့ရဲ့ ဒေါသစိတ်က သူ့ရဲ့ သက်တမ်းကို ဖျက်ဆီးလိုက်တာပါပဲ။ သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကို တစ်ယောက်တည်း ခံစားချင်တာက လောဘစိတ်၊ သိကြားမင်းကို သတ်ချင်တာက ဒေါသစိတ်ပေါ့။

သိကြားမင်းကို သတ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ် ဖြစ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း နတ်ပြည်ကနေ လျှောက်ကျလာပြီးတော့ သူ့ရဲ့ တိုင်းပြည် မင်းဥယျာဉ်ထဲက ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ကျလာတယ်။ ကျလာတော့ ဗာရာဏသီမှာ ရှိတဲ့၊ သူ့ရဲ့တိုင်းပြည်မှာ ရှိတဲ့ မင်းညီမင်းသားတွေ၊ မှူးမတ်သေနာပတိတွေက လာရောက်ပြီး တော့ ခစားကြတယ်။

သူကတော့ အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သေရတော့မှာပါပဲ။ ညှိုးနွမ်းပြီးတော့ နေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျန်နေတဲ့ မှူးကြီးမတ်

ရာ သေနာပတိတွေက လျှောက်ထားတယ်။

‘အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အကြောင်းအရာကို နောင်လာနောက်သားတွေ မှတ်သားကြရအောင် ဘယ်လိုများ မော်ကွန်းထိုးရပါမလဲ’

အဲဒီလို လျှောက်ထားတော့ မန္တာတုစကြာမင်းကြီးက

...

‘ငါ့ရဲ့ အကြောင်းကို အခုလို မော်ကွန်းထိုးကြစမ်းကွာ။

မန္တာတုစကြာမင်းကြီးဟာ လူ့ပြည်မှာ နှစ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကြာအောင် စကြာမင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားရပေမယ့်၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်စည်းစိမ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားရပေမယ့်၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကို သိကြားသုံးဆယ့်ခြောက်ဆက်တိုင်အောင် ခံစားရပေမယ့် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေရဲ့အပေါ်မှာ တင်းတိမ်ရောင်ရဲ အားရကျေနပ်ခြင်း လုံးဝ မရှိဘဲနဲ့ သေသွားရှာတယ်။

အဲဒီလို မော်ကွန်းထိုးကြစမ်းကွာ’

လို့ ဒီစကားလေးတစ်ခွန်း ပြောပြီးတော့ စကြာမင်းကြီး ဇက်ကျိုးကျသွားပါတယ်။ သေဆုံးသွားပါတယ်။

မန္တာတုစကြာမင်းကြီး ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးသွားတာပါပဲ။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးကြရတာပါပဲ။ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်မျိုးနဲ့ ရေးမလဲ ၊ ဘယ်လိုအချက်အလက်မျိုးနဲ့ ရေးမလဲဆိုတာကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရမှာ ဖြစ်ပါ

စိတ်ဟိုက်တာ

သိပ်မိုက်လို့ပါ

တယ်။

ဒီကနေ့တရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပြောရမယ်ဆိုရင် တော့ . . .

'ကျွန်ုပ်ဟာ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေ အပေါ်မှာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ အားရကျေနပ်ခြင်း လုံးဝ မရှိဘဲနဲ့ သေသွားရပါတယ်'

လို့ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးကြမလား။ ဒါမှ မဟုတ် . . .

'ကျွန်ုပ်ဟာ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရဲရဲခံ့ခံ့ ပြတ်ပြတ်သားသား စွန့်လွှတ်ပြီး တော့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေအပေါ်မှာ ငြိကပ် တွယ်တာခြင်း လုံးဝ မရှိဘဲနဲ့ လှူပြည်ကနေ ခရီးထွက်သွားပါ တယ်'

လို့ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးကြမလား။ ဒါက တော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပြီး ရေးကြရမှာပါပဲ။

မိုးအောက်မြေပြင်၊ စည်းစိမ်ပင်၊ မရွှင်စိတ်ဟိုက်သည်။

ရဟန္တာမဖြစ်သေးလို့ တဏှာရှိနေသေးသမျှ လူသား တွေရဲ့ စိတ်ဟာ အမြဲတမ်း လိုကွက်၊ ဟာကွက် ရှိနေမှာပါပဲ။ ဟိုဟာ ပြည့်စုံပေမယ့် ဒီဟာ မပြည့်စုံ၊ ဒီဟာ ပြည့်စုံပေမယ့် ဟိုဟာ မပြည့်စုံ၊ တစ်ခုခုတော့ အမြဲလိုနေတာပါ။ စိတ်မှာ လို ကွက်မရှိ၊ ဟာကွက်မရှိ အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေတဲ့လူရယ် လို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။

စိတ်ရဲ့ လိုကွက်၊ ဟာကွက်ကို ဖြည့်စွက်ပေးနိုင်တဲ့ အရာကတော့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်းတရားပါပဲ။ တင်းတိမ် ရောင့်ရဲခြင်းတရား လက်ကိုင်ထားနိုင်မှ စိတ်က ပြည့်စုံပါတယ်။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်းတရား လက်ကိုင်ထားနေတဲ့ကြားထဲက တောင်မှ တစ်ခါတစ်ရံ မပြည့်စုံမှုတစ်ခုခုကို တွေးမိသွားရင် စိတ်က လိုတိုတို ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားတတ်ပါသေးတယ်။

မပြည့်စုံမှုဆိုတာကတော့ လူတိုင်းမှာ ရှိနေတာပါပဲ။ လိုအင်ဆန္ဒကြောင့် မပြည့်စုံတာရှိသလို လိုအပ်ချက်ကြောင့် မပြည့်စုံတာလည်း ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး မပြည့် စုံတာ ရှိသလို အများအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး မပြည့်စုံတာလည်း ရှိပါတယ်။

ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်မခံနိုင် သမျှ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်းတရား နေရာမရနိုင်ပါဘူး။ တင်း တိမ်ရောင့်ရဲခြင်းတရား နေရာမရသမျှ စိတ်ဟာ ကွက်သပ် ပေါင်းများစွာနဲ့ လစ်ဟာလျော့ဟိုက်နေမှာပါပဲ။

ကိုယ့်အကျိုးကို
 ဘာမှမမျှော်လင့်ဘဲ
 သူတစ်ပါးကောင်းကျိုးရစေချင်တဲ့
 မေတ္တာစိတ်သက်သက်နဲ့
 ပေးတဲ့လက်ဆောင်၊
 တစ်ဖက်သားရဲ့
 ကောင်းဂုဏ်တစ်ခုခုကို
 ဂုဏ်ပြုပူဇော်တဲ့အနေနဲ့
 ပေးတဲ့လက်ဆောင်၊
 တစ်ဖက်သားရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို
 လေးစားတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့
 ပေးတဲ့လက်ဆောင်ဟာ
 မေတ္တာလက်ဆောင်ပါပဲ။

မေတ္တာ လက်ဆောင် လား

အကတိလက်ဆောင်လား

နောက်တစ်ခု ဆိုမယ်။

ဒီကမ်းရဆဲ၊ ဟိုကမ်းလည်း လိုမြဲမဝပြီ။

ဒီကမ်းဆိုတာက ဒီကမ္ဘာမြေကြီးမှာ အလယ်က မြင်း
 မိုရ်တောင် ရှိပါတယ်။ မြင်းမိုရ်တောင်ရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ကျွန်း
 ကြီးလေးကျွန်းရှိတယ်။ အရံကျွန်းငယ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ရှိတယ်။
 အဲဒီကျွန်းတွေရဲ့ ဟိုဘက်မှာ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး လေးစင်းရှိ
 တယ်။ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးရှိတယ်။ သမုဒ္ဒရာ ဟိုဘက်မှာလည်း
 အခုလိုပဲ ကျွန်းတွေနဲ့တကွ တိုင်းပြည်ကြီးတွေ ရှိတယ်။

အဲဒီတော့ ဒီဘက်က ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း၊ ကျွန်းငယ်
 နှစ်ထောင် တစ်မြေပြင်လုံးကို အစိုးရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေပေမယ့်
 ဒီဘက်ကမ်းတစ်ခုလုံးကို၊ ဒီဘက်ကမ်းတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ စည်း

မေတ္တာလက်ဆောင်လား

အ ဂ တီ လ က် ဆ ဝ ခ် လ ဝး ၊

ကြီး၊ ပြကြီးမှာကို လုံးဝ မနေချင်တာ။ အစွန်အဖျား တောရွာ လေးတစ်ရွာမှာပဲ သွားပြီးတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းလေး ငါနေ တော့မယ်'

အဲဒီလို ပြောပြီးတော့ နန်းတော်ကလည်း ထွက်၊ မြို့က လည်း ထွက်ပြီးတော့ မထင်မရှားဘဝလေးနဲ့ နေတယ်။ လူတွေ ရဲ့ အိမ်မှာ ထင်းခွေခိုင်းရင် ခွေပေးလိုက်၊ ရေခပ်ခိုင်းရင် ခပ် ပေးလိုက်၊ သာမန်ဆင်းရဲသားလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ နေတယ်။ လူက ဆင်းရဲပေမယ့် စိတ်ကတော့ ချမ်းသာလို့။

အဲဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဒီလူဟာ ဗာရာဏသီမင်း ကြီးရဲ့ သားတော်ကြီးပဲဆိုတာ သိသွားကြတဲ့အခါကျတော့ ရွာ သူရွာသားတွေက မခိုင်းကြတော့ပါဘူး။ ရွာမှာရှိတဲ့ ရွာမျက်နှာဖူး သူဌေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးထားပါတယ်။ အဲဒီ အိမ်မှာပဲ မင်းသားကြီးက ချမ်းချမ်းသာသာ နေရပါတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ အခွန်ဝန်ထမ်းတွေက အဲဒီကျေးရွာမှာ လာပြီးတော့ အခွန်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ကြတယ်။ ဆောင်ရွက်ကြတော့ မင်းသားကြီးကို ကျွေးမွေးထားတဲ့ သူဌေး

က မင်းသားကြီးကို ပြောတယ်။

'မင်းသားကြီး၊ မင်းသားကြီးကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ တစ် သက်လုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးမွေးပြုစုထားပါမယ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ လယ်မြေကို အခွန်လွတ်အောင် မင်းသား ကြီး ညီတော်ရှင်ဘုရင်ဆီကို အကြောင်းကြားပေးပါ'

အဲဒီတော့ မင်းသားကြီးကလည်း ကိုယ့်ကို ကျွေးမွေး ပြုစုထားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ ဆိုပြီး မျက်နှာထောက်ထားပြီးတော့ ညီတော်ရှင်ဘုရင်ဆီကို အကြောင်းကြားပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ လိုနဲ့ မင်းသားကြီးကို ကျွေးမွေးပြုစုထားတဲ့သူဌေး အခွန်လွတ် ခွင့်ရသွားတယ်။

မင်းသားကြီးကို ပြုစုလုပ်ကျွေးထားတဲ့သူဌေး အခွန် လွတ်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာလည်း သိရော၊ ကျန်တဲ့ရွာသူရွာသား တွေ၊ နယ်သူနယ်သားတွေက လာပြီးတော့ မင်းသားကြီးကို လျှောက်ထားကြတယ်။

'ကျွန်တော်မျိုးတို့ မင်းသားကြီးကိုပဲ အခွန်ဆက်ပါမယ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ လယ်မြေတွေကိုလည်း အခွန်လွတ်ခွင့်ရ အောင် လုပ်ပေးပါ'

ဒီတော့ မင်းသားကြီးကလည်း သူတို့ကို ငဲ့ညှာထောက် ထားတဲ့အနေနဲ့ ညီတော်ရှင်ဘုရင်ဆီ အကြောင်းကြားပြီးတော့ အခွန်လွတ်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မင်းသားကြီးကို ဆက်သရတဲ့အခွန်က ရှင်ဘုရင်ကို ဆက်သရတဲ့ အခွန်ထက်

မေတ္တာလက်ဆောင်လား

အ ဂ တိ လ က် ဆ ဝ ဌ လ ဝ ။

နတ်ရွာစံတုန်းကသာ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ရှင်ဘုရင်စည်းစိမ်ခံစား လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ တဏှာလောဘဟာ ပုံမှန်လောက် ပဲ ဖြစ်နေမှာပါ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တဏှာလောဘလောက်ပဲ ဖြစ် နေမယ် ထင်ပါတယ်။

အခုတော့ မလိုချင်ပါဘူး ဆိုပြီးတော့ အာလယပြတ် စွန့်လွှတ်ထားတာကနေ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ ဘာမှ မရှိတာ ကနေ တဖြည်းဖြည်းချင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း တဏှာက တိုးပွား လာတာဆိုတော့ ဗာရာဏသီမင်းကြီးအဖြစ်ကို ရပေမယ့် သူ မတင်းတိမ်နိုင်တော့ဘူး။

သူသိပ်လိုချင်တဲ့ ဗာရာဏသီရှင်ဘုရင်အဖြစ်ကို ရပေ မယ့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ထောင်တည်းကို အုပ်ချုပ်ရတာကို သူ မကျေနပ်တော့ဘူး။ ဗာရာဏသီပြည်နဲ့ အလားတူတဲ့ တခြား တိုင်းပြည်ကြီးသုံးခုလောက် နောက်ထပ်ရချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာ ပြန်တယ်။

‘ဗာရာဏသီတိုင်းပြည်ကြီးရယ်၊ နောက်ထပ်တိုင်းပြည် ကြီးသုံးခုရယ်၊ တိုင်းပြည်ကြီးလေးခု ပြည်ထောင်ကြီးလေးခုကို

အုပ်ချုပ်ရတဲ့ မဟာရှင်ဘုရင်ကြီးဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’ လို့ သူတောင့်တမိတယ်။ သာမန်စိတ်ကူးယဉ်ရုံလေး၊ သာမန်အတွေးဖြစ်ရုံလေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတောင့်တတာ မဟုတ် ဘူး။ ရင်ထဲကကို တကယ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲနဲ့ တောင့်တနေ တာ။ အမှန်တကယ် သေချာပေါက် ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ကို အလေးအနက်ကြီး၊ အပီအပြင်ကြီး၊ လုံးဝ အတိ အကျကြီး တောင့်တနေတာ။

ဒါကြောင့် တဏှာရဲ့ သဘောဟာ အင်မတန် အံ့ဩ စရာကောင်းတယ်။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ လုံးဝ မလိုချင်ရာကနေ တဖြည်းဖြည်း လိုချင်လာရင်တော့ ပိုပြီးတော့ ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။

ဗာရာဏသီမင်းသားကြီးကို တဏှာဓာတ်တွေ တိုးပွား လာအောင် လှုံ့ဆော်ဖျက်ဆီးတဲ့ ပင်မတရားခံကတော့ လက် ဆောင်ပါပဲ။ နဂိုက တဏှာလောဘကင်းပြီး သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့ မင်းသားကြီးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ‘မေတ္တာလက်ဆောင်’ လို့ နာမည် တပ်ထားတဲ့ ‘အဂတိလက်ဆောင်’ တွေက တဏှာလောဘ ကြီးမားသည်ထက်ကြီးမားလာအောင် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပစ် လိုက်တာပါပဲ။

လောကမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပေးကြတဲ့ လက်ဆောင်က မေတ္တာလက်ဆောင်နဲ့ အဂတိလက်ဆောင်လို့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ကိုယ့်အကျိုးကို ဘာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ သူတစ်

ဆေး ဇိုး ဝဲ ယူ ပါ မယ်

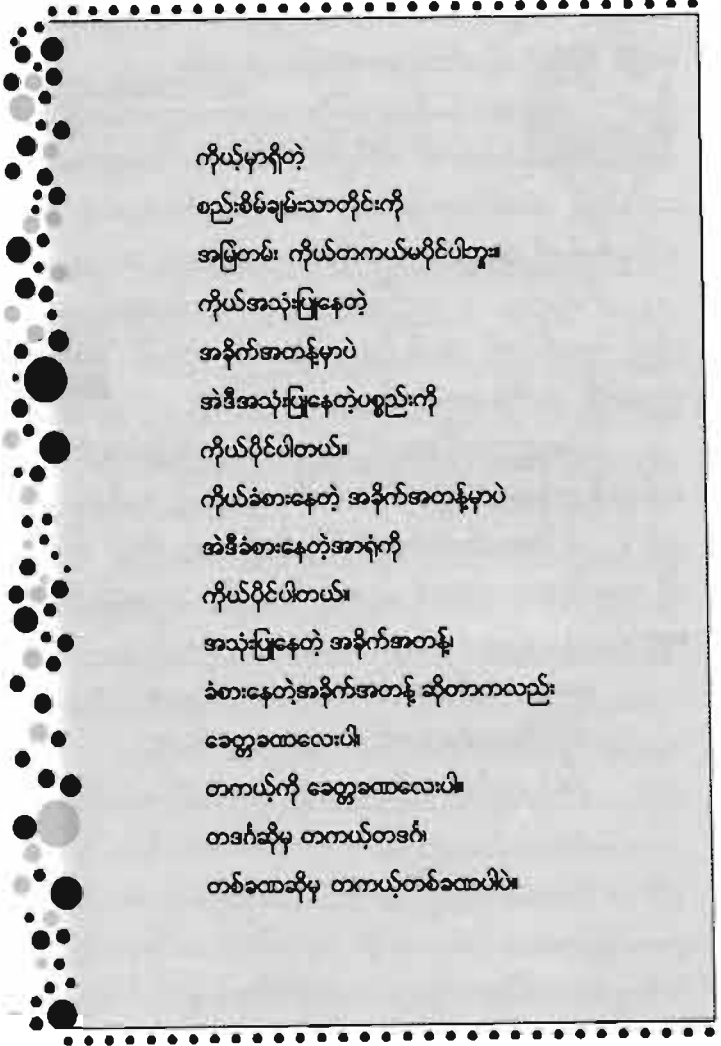
ဝါးခမယူပါဘူး

နောက်ထပ် တိုင်းပြည်ထောင်ကြီးသုံးခု ရချင်တဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်နေတာကို သိကြားမင်းက သိတော့ 'တဏှာလောဘ အင် မတန်ကြီးတဲ့ ဒီဗာရာဏသီမင်းကြီးတော့ ငါဆင်းပြီး ဆုံးမမှ ဖြစ်မှာပဲ' ဆိုပြီးတော့ လုလင်ပျိုလေးအသွင် အယောင်ဆောင် ပြီး နန်းတော်ထဲ ဝင်လာပါတယ်။

သိကြားမင်းရဲ့ တန်ခိုးတေဇော်အာနုဘော်နဲ့ ရှင်ဘုရင် ကြီးနားမှာ ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး အခန်းအပြင် ထွက် အောင် လုပ်လိုက်ပါတယ်။ ရှင်ဘုရင်ကြီးနဲ့ သိကြားလုလင်ပျို နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ သိကြားမင်းဖန်ဆင်းထား တဲ့ လုလင်ပျိုလေးက မင်းကြီးကို လျှောက်တယ်။

'အရှင်မင်းကြီး၊ ဒီဗာရာဏသီပြည်ထက် ပိုပြီးတော့ အဆပေါင်းများစွာ စည်ပင်ဝပြောတဲ့ အဆပေါင်းများစွာ လူဦး

ကိုယ့်မှာရှိတဲ့
စည်းစိမ်ချမ်းသာတိုင်းကို
အမြဲတမ်း ကိုယ်တကာယ်မပိုင်ပါဘူး။
ကိုယ်အသုံးပြုနေတဲ့
အခိုက်အတန့်မှာပဲ
အဲဒီအသုံးပြုနေတဲ့ပစ္စည်းကို
ကိုယ်ပိုင်ပါတယ်။
ကိုယ်ခံစားနေတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာပဲ
အဲဒီခံစားနေတဲ့အာရုံကို
ကိုယ်ပိုင်ပါတယ်။
အသုံးပြုနေတဲ့ အခိုက်အတန့်
ခံစားနေတဲ့အခိုက်အတန့် ဆိုတာကလည်း
ခေတ္တခဏလေးပါ။
တကယ့်ကို ခေတ္တခဏလေးပါ။
တဒင်္ဂဆိုမှ တကယ့်တဒင်္ဂ၊
တစ်ခဏဆိုမှ တကယ့်တစ်ခဏပါပဲ။

ဆေးဖိယုပါမယ်
ဝါးခမယုပါဘူး

ဘယ်နေရာမှာရှိမှန်းမှ မသိတာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဘယ်လိုလုပ်
သိမ်းပိုက်လို့ ရပါတော့မလဲ'

အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ဗာရာဏသီမင်းကြီး
အင်မတန် စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ်။ စိတ်နှလုံး ညှိုးချုံးပြီးတော့
ပူလောင်ပင်ပန်းသွားတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ ငုန်းငုန်းလဲတော့တာ
ပါပဲ။ မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ဖြစ်သွားတယ်။

'ဪ... ငါ သူ့ကို ဆုတော်လာဘ်တော် မချမိလေ
ခြင်း... သူ့နေရပ်လိပ်စာ၊ သူ့နာမည်ကို မမေးလိုက်မိလေ
ခြင်း... သူ့ကို ဆုတော်လာဘ်တော်မချလို့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး
တော့ ငါ့ကို မဆက်သွယ်တော့တာ ထင်ပါရဲ့'

ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ထပ်တလဲလဲ ပြန်တွေးပြီးတော့ သူ့စိတ်
တွေ ပူလောင်နေတယ်။ တဏှာလောဘနဲ့ရော၊ တဏှာလော-
ဘကို အခြေခံပြီးတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အားမလိုအားမရ မကျေ
နပ်မှု ဒေါသတွေနဲ့ရော၊ နာမည်မမေးလိုက်မိတာ၊ ဆုတော်
လာဘ်တော် မချလိုက်မိတာတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နောင်တရမူ
ကုတ္တုစွဲတွေနဲ့ရော အတွေးမျိုးစုံ၊ ကိလေသာမျိုးစုံနဲ့ စိတ်နှလုံး

နောက်ကျိရုပ်ထွေး ပင်ပန်းပူလောင်နေတယ်။

ကိလေသာရဲ့သဘောက တစ်ခုဖြစ်ပြီဆိုရင် တခြား
ကိလေသာတွေလည်း ပူးတွဲပြီးတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်။
တိုင်းပြည်များများ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ လောဘကိလေသာ ဖြစ်လိုက်
မိတဲ့အတွက် ဒေါသစတဲ့ တခြားကိလေသာတွေလည်း နောက်
ဆက်တွဲအနေနဲ့ ဝန်းရံပြီးတော့ ဖြစ်ပေါ်လာကြတော့တာပါပဲ။

အဲဒီလိုအားဖြင့် လောဘ၊ ဒေါသ အစရှိတဲ့ ကိလေသာ
မီးတွေ လောင်မြိုက်ပြီးတော့ ဗာရာဏသီမင်းကြီးရဲ့ စိတ်ဟာ
အင်မတန် ပူလောင်နေတယ်။ စိတ်ပူလောင်တော့ ခန္ဓာကိုယ်
လည်း ပူလောင်လာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ယံတွင် ပူလောင်
တာမဟုတ်ဘူး၊ အတွင်းထဲက နှလုံး၊ အသည်း စတဲ့ ဝမ်းတွင်း
ကလီစာတွေ အားလုံးပါ ပူလောင်လာတာ။

စိတ်လည်းပူ၊ ကိုယ်လည်းပူ၊ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းထဲက
နှလုံး၊ အသည်း စတဲ့ ဝမ်းတွင်းကလီစာတွေလည်း ပူလောင်
လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသွေးသွန်တဲ့ရောဂါ အကြီးအကျယ် ဖြစ်
ပေါ်လာပါတယ်။ ထမင်းတစ်လုတ် စားလိုက်ရင် ထမင်းတစ်
လုတ် ပြန်ထွက်တယ်။ ရေတစ်ခွက် သောက်လိုက်ရင် ရေတစ်
ခွက် ပြန်ထွက်တယ်။ ဘာမှ စားလို့သောက်လို့ မရတော့ဘူး။

အသစ်ထပ်ထည့်တဲ့ စားစရာသောက်စရာ မဝင်တဲ့
အပြင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ နဂိုရှိနေတဲ့ သွေးတွေကလည်း အမြဲတမ်း
ယိုစီးပြီးတော့ ကျနေတော့ ဗာရာဏသီမင်းကြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့

ဆေးဝါးပုံစံ ဝါးခမယူပါဘူး

သေလုမျောပါး ဖြစ်လာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် ညှိုးခြောက်ပြီးတော့ လာတယ်။ စကားတောင် ယဲ့ယဲ့လေးပဲ ပြောနိုင်တော့တယ်။

အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တဲ့ သမားတော်ကြီးတွေ ဘယ် လိုပဲ ကုသကုသ ဗာရာဏသီမင်းကြီးရဲ့ ရောဂါ မပျောက်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရားလောင်း လုလင်ပျိုလေးက လည်း တက္ကသိုလ်ပြည်က အတတ်ပညာမျိုးစုံ သင်ယူပြီးတော့ ဗာရာဏသီပြည် ပြန်လာတယ်။

ဗာရာဏသီမင်းကြီး အခုလို ရောဂါဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သတင်းကြားတော့ 'ငါ သွားကုမှပဲ၊ ငါ့ရဲ့ ပညာစွမ်းနဲ့ ကုကြည့် ဦးမှပဲ' ဆိုပြီး နန်းတော်ကို သွားတယ်။ နန်းတော်ကို သွားပြီး တော့ 'ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ရောဂါကို ကုသပေးပါမယ်' လို့ လျှောက် ထားတဲ့အခါကျတော့ ဗာရာဏသီမင်းကြီးက...

'အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီး အတွေ့အကြုံများတဲ့ သမား တော်ကြီးတွေတောင် ကုသလို့မရတဲ့ရောဂါ ဒီ အသက်အရွယ် ငယ်ငယ် လုလင်ပျိုလေးက ကုသမယ်ဆိုရင်တော့ ဘာထူးမှာ လဲ၊ ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ လာတာ ထင်ပါ

ရဲ့၊ ပိုက်ဆံပေးပြီးတော့ ပြန်သာလွှတ်လိုက်ပါ' မင်းကြီးက လုံးဝ လက်မခံဘူး။ ဒီတော့ ဘုရား 'လောင်းလုလင်ပျိုက ...

'ကျွန်ုပ်ကို အခကြေးငွေ ဘာမှ ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ စေတနာ၊ မေတ္တာနဲ့ အခမဲ့ ကုသပေးပါမယ်၊ ဆေးဖိုးပဲ ယူပါ မယ်၊ ဝါးခ မယူပါဘူး'

အဲဒီလို လျှောက်ပါတယ်။ 'ဆေးဖိုးပဲ ယူပါမယ်၊ ဝါးခတော့ မယူပါဘူး' တဲ့။

'ဆေးဖိုး' ဆိုတာက ဖော်စပ်ရတဲ့ ဆေးအမယ်တွေရဲ့ တန်ဖိုးပေါ့။ 'ဝါးခ' ဆိုတာကတော့ ခြေကြွေခတို့၊ စမ်းသပ်ခတို့၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခတို့၊ အဲဒါတွေပြောတာ ထင်ပါရဲ့နော်။ ကံမြင့် ကျောင်းတိုက်တရားပွဲ ဦးဆောင်ကျင်းပတဲ့ ဒကာကြီးတွေက ဆရာဝန်တွေဆိုတော့ ပြောရတာ အားနာပါတယ်။

တချို့ဆရာဝန်တွေဆို 'ဆေးဖိုး' က နည်းနည်း၊ 'ဝါးခ' က များများ၊ နှစ်ခုပေါင်းလိုက်တော့ 'ဆေးဖိုးဝါးခ' အများကြီး ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဆေးဖိုးလည်း များများ၊ ဝါးခလည်း များများ ယူတဲ့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေလည်း ရှိပါတယ်။

နာမည်ကြီး အထူးကုတစ်ယောက်ဆို ဝါးခ များလွန် လွန်းလို့ ဘဝတူဆရာဝန်တွေကတောင် ကြည့်ညှိလေးစားစိတ် လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ ရွံရှာမုန်းတီးနေကြပါတယ်။ ပညာတော့ တော်ပါရဲ့၊ မေတ္တာက ခေါင်းပါးလွန်းတော့ 'စေတနာဆရာဝန်'

ဒီကတော့
အဟုတ်မှတ်လို့

စိတ်ချမ်းသာနေတယ်၊ ကြည်နူးနေတယ်၊ သဘောတွေကျနေတယ်။

အိပ်မက်ကလည်း လန့်နိုးလာရော ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ 'ဟာ - တကယ်မှတ်လို့ သဘောတွေကျနေတာ အိပ်မက်ပါလား' ဆိုပြီးတော့ စိတ်ထဲက မောဟိုက်ပြီးတော့ သွားတယ်။

အိပ်နေတဲ့အချိန်နဲ့ အိပ်မက်မက်တဲ့အချိန် ဆိုတာ အတိုင်းအတာပမာဏ အများကြီး ကွာပါတယ်။ အများစုအတွက် ညအိပ်ချိန် ရှစ်နာရီပဲ ထားပါတော့လေ။ ရှစ်နာရီအိပ်တဲ့အချိန်မှာ ရှစ်မိနစ် အိပ်မက်မက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ ရှစ်စက္ကန့်လောက် မက်ချင်မက်မယ်ပေါ့။ ရှစ်မိနစ် ထားပါဦး။ ရှစ်မိနစ်နဲ့ ရှစ်နာရီဆိုတာ အများကြီး ကွာခြားနေတယ်။ ဒါတောင်မှပဲ နေ့တိုင်းကြီး အိပ်မက်က မက်တာမဟုတ်ပါဘူး။

အိပ်မက်မက်ချိန်ဟာ တဒဂ်တစ်ခဏမျှသာ ဖြစ်သလို အိပ်မက်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့ ချမ်းသာကလည်း တဒဂ်၊ တစ်ခဏပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်လည်း ပြစ်ရာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ခဏလေးနဲ့ ပြီးပျောက်သွားရတာပါပဲ။

အိပ်မက်နဲ့အလားတူ နောက်ဥပမာတစ်ခုကတော့ အငှားပစ္စည်း ဥပမာပါ။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဆိုတာ အငှားပစ္စည်းနဲ့လည်း တူပါတယ်။

ပွဲလမ်းသဘင်သွားဖို့ ကိုယ်ပိုင်ရွှေငွေရတနာက မရှိတော့ သူများဆီက ရွှေငွေရတနာ ငှားပြီးတော့၊ စိန်တွေဘာတွေ ငှားပြီးတော့ ဝတ်တယ်။ ပွဲလမ်းသဘင်သွားနေတုန်းတော့ ပျော်လို့ပေါ့။ စိတ်ချမ်းသာလို့ပေါ့။ တဝင်းဝင်းတလက်လက်နဲ့။

ဒါပေမဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်ကလည်း ပြန်လာရော ငှားလာတဲ့သူဆီ ပြန်ပြီးတော့ အိပ်လိုက်ရတယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ အခုန ရတနာပစ္စည်းအသုံးပြုရတဲ့ချမ်းသာ ကိုယ့်မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အိပ်မက်လိုပါပဲ။ တဒဂ် တစ်ခဏလေးပါပဲ။

အဲဒီတဒဂ်၊ တစ်ခဏလေးတောင်မှ အပြည့်အဝ ချမ်းသာရဲ့လားဆိုတော့ ဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်၊ ဉာဏ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်ဆိုရင်တော့ အပြည့်အဝ မချမ်းသာပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်မှန်း သိနေတာကိုး။

ငှားထားတဲ့ပစ္စည်းကို အသုံးပြုနေတဲ့အခိုက်အတန့်မှာ ဉာဏ်မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလို့တောင် ထင်သွားသေးတာပါ။ 'ဒါ ငါ့လက်စွပ်ကလေး၊ ဒါ ငါ့ဆွဲကြိုးလေး၊ ဒါ ငါ့ဆံထိုးလေး' စသည်အားဖြင့် ငှားထားတဲ့ပစ္စည်းကို သုံးစွဲနေတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာ ကိုယ့်ဖိတ်က

ဒီကတော့

အဟုတ်မှတ်လို့

အပ်လိုက်ရမှာပါ။

'ကံပေးတုန်းခဏ' ဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း ကံက အချိန်တိုင်း ပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အသုံးပြုတဲ့အခိုက်အတန့်လေးတွေမှာပဲ ခေတ္တခဏစီ ပေးသွားတာပါ။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သမျှ ကာမဂုဏ်အာရုံတိုင်းကို အချိန်တိုင်း ခံစားနေလို့မှ မရတာ။ သူ့အချိန်နဲ့သူ သူ့အာရုံနဲ့သူပဲ ခံစားလို့ ရတာလေ။

ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတိုင်းကို အမြဲတမ်း ကိုယ်တကယ်မပိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်အသုံးပြုနေတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာပဲ အဲဒီအသုံးပြုနေတဲ့ပစ္စည်းကို ကိုယ်ပိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်ခံစားနေတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာပဲ အဲဒီခံစားနေတဲ့အာရုံကို ကိုယ်ပိုင်ပါတယ်။ အသုံးပြုနေတဲ့ အခိုက်အတန့်၊ ခံစားနေတဲ့အခိုက်အတန့် ဆိုတာကလည်း ခေတ္တခဏလေးပါ။ တကယ့်ကို ခေတ္တခဏလေးပါ။ တဒဂ်ဆိုမှ တကယ့်တဒဂ်၊ တစ်ခဏဆိုမှ တကယ့်တစ်ခဏပါပဲ။

အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ 'ငါ ဟုတ်လှပြီ၊ ငါ တော်လှပြီ၊ ငါ ကံကောင်းလှပြီ' လို့ ထင်နေပါတယ်။

ကိုယ့်လောက် မပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်မှာ အထင်သေးအမြင်သေး ဖြစ်နေပါတယ်။ အဖက်မတန်သလို၊ မဆက်ဆံချင်သလို ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ . . .

'ဪ - အငှားပစ္စည်းတွေပဲ၊ ကံအကြောင်းသင့်အခွင့်သာလို့သာ ခေတ္တခဏ သုံးစွဲခွင့်ရတာ၊ ခေတ္တခဏ ပြည့်စုံနေတာ၊ အကြောင်းမညီညွတ်တဲ့ တစ်ချိန်ကျရင်တော့ ဒီဘဝမှာကိုပဲ ယှက်စီးသွားမှာပါပဲ'

'ဒီဘဝမှာ ကံအားကောင်းလွန်းလို့ မသေမချင်း ပြည့်စုံနေရင်တောင်မှ သေလို့ရှိရင် ဒါတွေအားလုံး ထားခဲ့ရမှာပါပဲ'

'မသေခင် ပြည့်စုံတယ် ဆိုတာလည်း အချိန်တိုင်း ပြည့်စုံနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သုံးစွဲနေတဲ့ အခိုက်အတန့်၊ ခံစားနေတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးပဲ တဒဂ် တစ်ခဏ ပြည့်စုံတာပါ'

အဲဒီလိုအားဖြင့်ပေါ့လေ၊ မိမိဆင်ခြင်တတ်သလို ဉာဏ်လေး သွင်းပြီးတော့ ထားတဲ့အတွက်ကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံပြည့်စုံ၊ ခြေဖျားထောက်တယ်၊ ဘဝင်မြင့်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။

ဒီတော့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဆိုတာ ငှားထားတဲ့ ပစ္စည်းသုံးစွဲရသလိုပါပဲ၊ တဒဂ်၊ တစ်ခဏလေးမျှသာ ချမ်းသာပါတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ပျော်ရပါးရ ကြည့်နူးရသလိုပါပဲ၊ အခိုက်အတန့်လေးသာ ချမ်းသာရပါတယ်။

အပြစ်မြင်ရင်

အချစ်မဝင်တော့ပါ

တော့ ပရမတ်နယ်ပယ်က အဆက်မပြတ် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးနေတဲ့အရာကို ဘယ်သူက တပ်မက်ဦးမှာလဲ။ ပရမတ်အပျက်က ပညတ်အပျက်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးတော့ လျင်မြန်ပါတယ်။ အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးတော့ ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။

ပြောရရင် . . . ပရမတ်အပျက်ကမှ တကယ့်အပျက်အစစ်ပါ။ ပညတ်အပျက်က စကားအဖြစ်နဲ့သာ အပျက်လို့ ပြောရပေမယ့် တကယ့်အပျက်အစစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ပကတိမျက်စိနဲ့ မြင်တွေ့နေရတဲ့ ပညတ်အရာဝတ္ထု သက်ရှိ၊ သက်မဲ့တွေ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ပျက်ပျက်ကျနေတယ်ရယ်လို့မှ မရှိပဲ။ လူတကာ မြင်တွေ့နိုင်တဲ့ သိသိသာသာကြီး ပျက်စီးပြောင်းလဲပြိုကျဆုံးရှုံးသွားတာကိုပဲ 'အပျက်' လို့ ပြောနေကြတာပါ။ ဝိပဿနာဉာဏ်မျက်စိနဲ့ မြင်တွေ့နေရတဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေကတော့ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ပျက်ပျက်ကျနေပါတယ်။ အဲဒါကမှ တကယ့်အပျက်အစစ်ပါ။

အဲဒီလို . . . စက္ကန့်နဲ့အမျှ ပျက်ပျက်နေတဲ့သဘော

ဆိုတာကလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သတိပဋ္ဌာန်နည်းကျ ဝိပဿနာရှုနေမှသာ မြင်နိုင်တာပါ။ သူပြောလူပြောအတိုင်း စဉ်းစားဆင်ခြင်ရုံ၊ စာထဲပါတဲ့အတိုင်း နှလုံးသွင်းအောက်မေ့ရုံနဲ့ မမြင်နိုင်ပါဘူး။

'မြတ်စွာဘုရားကတော့ အာရုံတွေဟာ စက္ကန့်မလပ်ပျက်နေတယ်လို့ ဟောထားတယ်၊ ဝိပဿနာရှုတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေကတော့ အာရုံတွေဟာ အမြဲတမ်း ပျက်နေတယ်လို့ ပြောထားတယ်။' အဲဒီလို သူများပြောတာလေးကို သံယောင်လိုက်ပြီးတော့ 'အရာရာဟာ ဖြစ်ပျက်ပဲ၊ အရာရာဟာ ပျက်ပျက်နေတာပဲ' လို့ ဆင်ခြင်လိုက်ရုံလေးနဲ့လည်း ဒီတဏှာက ဘယ်ပျောက်နိုင်ပါ့မလဲ။ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ပျက်နေတာကို တကယ်ကို ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ မြင်နေရမှ တဏှာက ပျောက်နိုင်တာပါ။

'ပျက်နေတာ မြင်တယ်' ဆိုတာကလည်း လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေရင်းနဲ့ ဒီလူကြီးက တအိအိ တအိအိနဲ့ ပြိုကျသွားတာကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ အများအားဖြင့်တော့ မြင်တာကို ရှုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အဓိကအားဖြင့် မြင်သိစိတ်ကလေးရဲ့ ပျက်နေတဲ့သဘောကို ပိုပြီးတော့ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပါတယ်။

သူ့ကို ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းနဲ့ မြင်နေတဲ့သဘောလေးတွေက တစ်ခုပြီး တစ်ခု၊ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြောင်းလဲနေတာ၊ မြင်တဲ့စိတ်ကလေးတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု၊ တစ်ခုပြီး တစ်ခု

www.burmeseclassic.com

အာရုံခြောက်ပါးဟာ
 သာယာတဲ့စိတ်နဲ့ ခံစားရင်
 ကာမဂုဏ်အာရုံ ဖြစ်ပေမယ့်
 ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ ခံစားရင်
 ကုသိုလ်အာရုံ
 တရားဓမ္မစိတ်နဲ့ ခံစားရင်
 တရားဓမ္မအာရုံ ဖြစ်သွားပါတယ်။
 ဥပမာ - "ထမင်း" ဟာ
 သာယာတဲ့စိတ်နဲ့ ခံစားရင်
 ကာမဂုဏ်အာရုံ၊
 ပေးလှူတဲ့စိတ်နဲ့ ခံစားရင်
 ကုသိုလ်အာရုံ . . . ။
 သာယာတဲ့စိတ်ကိုပဲ
 "ကာမစိတ်" လို့ ခေါ်တာဆိုတော့
 ထမင်းဟာ သာယာလိုသူအတွက်
 "ကာမဝတ္ထု" ဖြစ်ပြီး
 ပေးလှူလိုသူအတွက်
 "ဒါနဝတ္ထု" ဖြစ်ပါတယ်။

အပိုဗယ်ချမှ

အလိုတကာယ်လှမယ်

ရောဂါပျောက်သည်ထက် ပျောက်သွားအောင် . . .
 နောက်ထပ်ဆေးတစ်ခွက် တိုက်လိုက်ကြည့်နို့ . . . ။

သားရေအပို၊ ဇွန်သူလို့၊ ဇွန်ကို ဇွန်ရမည်။

ဖိနပ်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စ, လုပ်ကတည်းက ကိုယ်လို
 ချင်တဲ့ ဖိနပ်အရွယ်အစား၊ ဖိနပ်ပုံစံအတိုင်း အဆင်သင့် ရတာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်မလိုချင်တဲ့ သားရေအစိတ်အပိုင်းတွေကို
 အဆင့်ဆင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် လှီးထုတ်ဖြတ်ဖယ်ပစ်ပြီးမှ ကိုယ်
 လိုချင်တဲ့ သားရေဖိနပ် ရတာပါ။

ဖိနပ်တစ်ရုံလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် အရင်ဆုံး သားရေ
 အချပ်ကြီးတစ်ခုမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဖိနပ်ပုံစံလေး အရာဖော်
 လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ ဘေးက မလိုတဲ့ သားရေသားတွေကို

www.burmeseclassic.com

အပြင်လေးလှပေမယ်

ဘဝင်အေးမြစိုခက်ပါတယ်

လို့ ဆိုပြီး ဆင်းရဲရပြန်တယ်။

ရှာဖွေလို့ ရလာပြန်တော့လည်း ရလာတဲ့ ပစ္စည်းလေး ပျောက်ပျက်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေရတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဆင်းရဲတာပါပဲ။ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ကြားထဲက ဖောက်ပြန် ပျက်စီးသွားတော့လည်း ဆင်းရဲရပြန် တယ်။ ဒါကြောင့် ရလေလိုလေသဘောရှိနေသမျှတော့ ဆင်းရဲ အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆင်းရဲနေရမှာပါပဲ။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေဆိုတာက အသီးရှိတဲ့ သစ်ပင်နဲ့ တူတာကိုး။ အသီးရှိတဲ့ သစ်ပင်ဆိုတာ အဖျက်အဆီး ခံရတာ ပါပဲ။ သရက်ပင်တို့၊ ဆီးပင်တို့မှာ သရက်သီးတွေ၊ ဆီးသီးတွေ သီးနေတယ်ဆိုရင် အပင်လေးက အင်မတန် လှတာပဲ။ အင်မ -တန် တင့်တယ်တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အသီးလိုချင်တဲ့သူနဲ့ တွေ့ပြီဆိုရင်တော့ အောက်ကနေ ခဲတို့၊ တုတ်တို့နဲ့ ပစ်ချတာလည်း ခံရမယ်။ အပင် ပေါ်တက်ပြီးတော့ လှုပ်ခါချတာလည်း ခံရမယ်။ ကိုင်းချိုင်တာ လည်း ခံရမယ်။ အပင်လှဲတာလည်း ခံရမယ်။ အမြစ်ကနေ

တူးဆွပြီးတော့ ဖြိုဖျက်တာလည်း ခံရမှာပါပဲ။

အသီးမသီးတဲ့ သစ်ပင်ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှ လှည့် မကြည့်တော့ပါဘူး။ လိုချင်စရာ အသီးမရှိတဲ့အတွက် အသီးလို ချင်သူတွေရဲ့ ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးမှုဒဏ် လုံးဝ မခံရတော့ပါဘူး။

သရက်ပင်၊ ဆီးပင်ရဲ့ ဥပမာကတော့ အပြင်ဘေးရန် တွေနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဟာ အပြင်ဘေးရန်တွေနဲ့လည်း ဝန်းရံဆက်ဆံပြီးတော့ နေတယ်။ ကိုယ့်ကို မနာလိုတဲ့သူ၊ မတော်မတရား လောဘကြီးတဲ့သူတွေ ဟာ 'အပြင်ဘေးရန်' တွေပဲပေါ့။

ကိုယ့်မှာ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ ပြည့်စုံနေတာကို မနာ လိုတဲ့သူတွေက ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ မရှိတော့ အောင်၊ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားအောင် လုပ်တတ်ကြတယ်။ ရပေါက် ရလမ်းရှိတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို ရခွင့်မရှိအောင် နည်းအ မျိုးမျိုးနဲ့ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးတတ်ကြတယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံ ကြောင့် မနာလိုသူတွေက ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးတာပါပဲ။

မတော်မတရား လောဘကြီးတဲ့သူတွေက ကိုယ့်မှာရှိ တဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို လိုလားတပ် မက်ကြပြီဆိုရင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားတတ်ကြတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တာကို သူက လိုချင်တော့ တရားတဲ့နည်းနဲ့ မရရင် မတရားတဲ့နည်း၊ မဟုတ်မမှန်တဲ့နည်း တွေနဲ့ ရဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကိုယ်အပင်ပန်းခံရှာထားသမျှ သူ

အမြင်လေးလှပေမယ့်

ဘဝင်အေးမြဖို့ခက်ပါတယ်

ဒေါသ စတဲ့ ကိလေသာဘေးရန်တွေက ဖြစ်ပေါ်လာရတာ ပါပဲ။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေဆိုတာ လူ့ရဲ့စိတ်ကို ကိလေသာ အဆိပ်တက်စေတတ်တဲ့အရာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက် လို့ အင်မတန် မှတ်သားစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခု ပြောပြချင်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ မယ်သာမာလို့ အမည်ရ တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူဟာ အင်မတန် ဆင်းရဲပါတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့အတွက်ကြောင့်လည်း သူဟာ ကိုယ့် ကိုယ်ကို နှိမ့်ချပြီးတော့ နေပါတယ်။ သဘောလည်း ကောင်းပါ တယ်။ ကာလသားတွေက အမျိုးမျိုး စကြနောက်ကြပေမယ့် လည်း ပြန်မပြောပါဘူး။

အဲဒီလို ကာလသားတွေရဲ့ ကြားမှာ 'မယ်သာမာလေး ဟာ သဘောသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ မယ်သာမာလေး သိပ်စိတ် ကောင်းရှိတာပဲ၊ မယ်သာမာလေးဟာ မာန်မာနဘာမှမရှိဘူး၊ ရုပ်ချောပေမယ့်လို့ မာန်မာနဘာမှမရှိဘူး' လို့ ချီးကျူးကြတယ်။

အဲဒါကို ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က သိတော့ ပြောတယ်။
'မယ်သာမာ သဘောကောင်းတယ်ဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိလို့ပါ။ ဆင်းရဲနေလို့ သဘောကောင်းတာပါ။ တကယ်လို့သာ သူ့မှာပစ္စည်းဥစ္စာရှိရင်တော့ အခုလို သဘောကောင်းမှာမဟုတ် တော့ပါဘူး'

အဲဒီလိုပြောတော့ ကာလသားတွေက မခံနိုင်ဘူး။
'နဂိုစိတ်ရင်း ကောင်းနေရင်တော့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘယ် လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ၊ အာရုံကာမဂုဏ်တွေ ဘယ် လောက်ပဲ ပြည့်စုံပြည့်စုံ စိတ်ထားပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ သင်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး'

အဲဒီလိုပြောတော့ ပညာရှိကြီးက 'မင်းတို့ မယုံရင်စမ်း ကြည့်ကွာ' ဆိုပြီးတော့ သူက နည်းတစ်ခုနဲ့ စမ်းသပ်ပါတယ်။

အဲဒီ မယ်သာမာလေးရဲ့လုပ်ငန်းကလည်း ရက်ကန်း ခတ်တဲ့အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ မယ်သာမာရက်ကန်း ခတ်တဲ့နေရာ ခြေထောက်ချတဲ့ မြေကြီးအောက်မှာ အသပြာ တစ်ထောင်သွားပြီးတော့ မြှုပ်နှံထားလိုက်တယ်။ မယ်သာမာ လေး မသိအောင် သွားပြီးတော့ မြှုပ်ထားလိုက်တယ်။

မြှုပ်ထားလိုက်ပြီး၊ နောက်တစ်နေ့ မယ်သာမာလေး ရက်ကန်းခတ်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မြေကြီးအပေါ်မှာ ခြေ ထောက်ချပြီးတော့ ရက်ကန်းခတ်တာ ဆိုတော့ အသပြာတစ် ထောင်ထုပ်ပေါ်မှာ သူက ခြေဖဝါးချမိလျက်သားဖြစ်နေတယ်။

အမြင်လေးလှပေမယ့်

ဘဝင်အေးမြစို့ခက်ဖိတယ်

ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ခြေထောက်အောက်က မြေကြီးထဲမှာ အသပြာ တစ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ မယ်သာမာ လုံးဝမသိပါဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ပညာရှိက 'ကဲ - မင်းတို့သွားပြီးတော့ စကြစမ်း' ပြောလို့ ကာလသားတွေက ခါတိုင်းလိုပဲ မယ်သာမာ လေးကို စကြ၊ နောက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ မယ်သာမာဟာ ခါ တိုင်းလို ငြိမ်ခံမနေတော့ပါဘူး၊ ပြီးခံမနေတော့ပါဘူး။ ကက် ကက်လန်အောင် ပြန်ပြီးတော့ ရန်တွေ့ပါတော့တယ်။ ဘာဖြစ် တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်ပေါ့။

အဲဒီလို ရန်တွေ့တော့မှ ပညာရှိက . . .

'မြင်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ မယ်သာမာဟာ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာ အများကြီး ရှိသေးတာတောင် မဟုတ်ဘူး။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှာ အသပြာတစ်ထောင် မြှုပ်ထားတာ ကိုတောင် သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခြေဖဝါး အောက်က မြေကြီးထဲမှာ အသပြာတစ်ထောင်ရှိတော့ အဲဒီ အသပြာတစ်ထောင်ရဲ့ ဓာတ်ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါ်၊ ငွေပုံပေါ်မှာ ခြေထောက်တင်မိလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်

စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲပြီး အခုလို မာန်မာနတွေ ဖြစ် သွားရတာပါပဲ'

လို့ ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိလိုက်ရ တဲ့အတွက် ကာလသားတွေကလည်း ပညာရှိရဲ့ စကားကို လက်ခံသွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် လောကီအာရုံကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဆို တာ ကျူသီး၊ ဝါးသီး၊ ငှက်ပျောသီးတွေရဲ့ ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံရတဲ့ ကျူပင်၊ ဝါးပင်၊ ငှက်ပျောပင်တွေနဲ့ ဥပမာတူပါတယ်။ ပြင်ပက ပုဂ္ဂိုလ်ဘေးရန်တွေကြောင့်လည်း ဆင်းရဲပါတယ်၊ အတွင်းက ကိလေသာဘေးရန်တွေကြောင့်လည်း ဆင်းရဲပါတယ်။

'စွန့်လေချမ်းသာသည်'၊ စွန့်နိုင်ရင်တော့ ချမ်းသာ တော့တာပါပဲ။ အပြင်ဘေးရန်လည်းကင်းရှင်း၊ အတွင်းဘေးရန် လည်း ကင်းရှင်းပြီးတော့ ချမ်းသာပါတယ်။ အပြင်ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မနှောင့်ယှက်နိုင်၊ အတွင်းကိလေသာလည်း မနှောင့်ယှက်နိုင် တဲ့အတွက် ဆင်းရဲခြင်း ကင်းရှင်း၊ ပူလောင်ခြင်း ကင်းရှင်းပြီး တော့ ချမ်းသာပါတယ်။

အသိဉာဏ် အားနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ရလေ ချမ်း သာလေလို့ ယူဆမှာပါပဲ။ တစ်ခါရရုံနဲ့ ထာဝရ ကျေနပ်သွား နိုင်ရင်တော့ ချမ်းသာတယ်လို့ ယူဆချင် ယူဆပေါ့။ အခုတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ 'ရလေလိုလေ' ဆိုတဲ့အတိုင်း ရပြီးရင်း ရ ချင်ရင်း ဖြစ်နေတော့ လောဘမီးက နယ်ပယ် ကျယ်သည်ထက်

အမြင်လေးလှပေမယ်

ဘဝင်အေးမြဖို့ခက်ပါတယ်

ကျယ်ပြီး အဆက်မပြတ် လောင်မြိုက်နေတယ်။ ရလိုက်၊ လိုလိုက်၊ ထပ်ရှာလိုက်၊ ရလိုက်၊ လိုလိုက်၊ ထပ်ရှာလိုက်နဲ့ ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေက မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး ဘယ်တော့မှကို အဆုံးမသတ်နိုင်တော့ပါဘူး။

စွန့်နိုင်တဲ့သူကတော့ တစ်ခု စွန့်နိုင်၊ တစ်ခုစာ ဒုက္ခငြိမ်း၊ ဆယ်ခု စွန့်နိုင်၊ ဆယ်ခုစာ ဒုက္ခငြိမ်း၊ အားလုံး စွန့်နိုင်၊ အားလုံးစာ ဒုက္ခငြိမ်း၊ စွန့်နိုင်လေ၊ ဒုက္ခငြိမ်းလေနဲ့ အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာတော့တာပါပဲ။

‘စွန့်လေချမ်းသာလေ’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ စွန့်ပုံစွန့်နည်းကတော့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ မရှာဘဲ စွန့်တာရယ်၊ ရှာပြီးမှ စွန့်တာရယ် . . . ။

မရှာဘဲ စွန့်တာကတော့ ရှာကို မရှာတော့တာပေါ့။ ရဖို့အခွင့်အလမ်း ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ . . . ရဖို့ မကြိုးစားတော့တာ၊ ရှိလေ ရှုပ်လေဆိုပြီး ရှိအောင် အားမထုတ်တော့တာ . . . ။ ရှိလာအောင် ရှာဖွေနေရတာကိုက ဒုက္ခပဲ ဆိုပြီးတော့ သူက ရှိလာအောင်ကို မကြိုးစားတော့ဘူး။ ဒါက စွန့်ခြင်းတစ်

မျိုး။ ရှာမနေတော့ဘဲ စွန့်လိုက်တဲ့ စွန့်ခြင်း . . . ။

ရှာပြီးမှ စွန့်တာကတော့ ရအောင် ရှာထားတာတွေကို စွန့်လွှတ်မျှဝေလိုက်တာပေါ့။ စွန့်ကြပေးကမ်း လျှာဒါန်းပူဇော်တဲ့နည်းနဲ့ ကိုယ်ရှာထားသမျှကို သူတစ်ပါးအကျိုးအတွက် အသုံးချလိုက်တာ . . . ။ သူကတော့ ရှိလာအောင် ကြိုးစားပြီးမှ ရှိလာသမျှကို အများအတွက် စွန့်လိုက်တာ။ ဒါက စွန့်ခြင်းတစ်မျိုး။ ရှာပြီးမှ စွန့်လိုက်တဲ့ စွန့်ခြင်း . . . ။

မရှာဘဲပဲ စွန့်စွန့်၊ ရှာပြီးမှပဲ စွန့်စွန့် . . . စွန့်ရင်တော့ ချမ်းသာတာပါပဲ။ စွန့်ပုံစွန့်နည်း မတူတဲ့အတွက် ချမ်းသာပုံချမ်းသာနည်းတော့ မတူဘူးပေါ့။ ဘယ်စွန့်နည်းက ပိုချမ်းသာတယ်ရယ်လို့တော့ မူသေမရှိပါဘူး။ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါပေါ်မူတည်ပြီး တစ်ခုက တစ်ခုထက် ပိုချမ်းသာပါလိမ့်မယ်။

ဘယ်လို စွန့်နည်းမျိုးနဲ့ ကိုယ်စွန့်မလဲ ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝအနေအထား၊ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ၊ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်လိုအပ်ချက်အပေါ် မူတည်ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမှာပါပဲ။ ကိုယ့်စရိုက်၊ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ စွန့်ခြင်းမျိုးက ကိုယ့်ကိုပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာစေမှာပါ။

‘မရှာဘဲ စွန့်ခြင်း’ နဲ့ စွန့်တဲ့သူက ‘ရှာဖွေနေရတာလည်း ဒုက္ခ၊ စွန့်လျှူနေရတာလည်း ဒုက္ခ’ လို့ နှလုံးသွင်းမှာပေါ့။ ရှာဖွေနေရတာလည်း ပြောရဆိုရ၊ စီမံခန့်ခွဲရ၊ ကြံရစည်ရ၊ သွားလာ

ဒုက္ခရေပတ်လည်ဝိုင်းနေသော ကုန်းမြေကို
ကာမဂုဏ်ကျွန်း ဟုခေါ်သည်

မဟုတ်ပါဘူး။ တဒဂ်ချမ်းသာဖြစ်တဲ့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို စွန့်
နိုင်ရင် စွန့်နိုင်သလောက် စွန့်လိုက်တဲ့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ အမြဲတမ်း ချုပ်ငြိမ်းပြီး ထာဝရ
ချမ်းသာပါတယ်။ ဆင်းရဲကင်းနေတာကိုပဲ ချမ်းသာလို့ခေါ်တဲ့
ချမ်းသာနည်းမျိုးနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ထာဝရကင်းရှင်း
ပြီး ချမ်းသာနေတာမျိုးကို ပြောတာပါ။

လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာမှန်သမျှ အခိုက်
အတန့်ချမ်းသာ၊ ယာယီချမ်းသာ၊ တဒဂ်ချမ်းသာ၊ ခေတ္တခဏ
ချမ်းသာတွေချည်းပါပဲ။

အဲဒီ တဒဂ်၊ တစ်ခဏ ချမ်းသာလေးကလည်း အဲဒီ
အခိုက်အတန့်လေးမှာ တကယ်ချမ်းသာနေသလားဆိုတော့
တကယ်ချမ်းသာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုန ပေးခဲ့တဲ့ဥပမာတွေ
လိုပါပဲ။ ကိုယ့်စိတ်က ချမ်းသာတယ်ထင်နေတာ၊ ကိုယ့်စိတ်မှာ
ရှိတဲ့ ကာမတဏှာတွေကြောင့်သာ ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်နေ
တာပါပဲ။

တကယ်ချမ်းသာတယ်ပဲ ထားလိုက်ဦး။ ဆင်းရဲဒုက္ခ

တွေက ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝန်းရံနေပါတယ်။ ထမင်းစားတာ
တစ်ခုနဲ့ပဲ နမူနာကြည့်လိုက်ပေါ့။ ထမင်းစားတယ်ဆိုတာက
လည်း သာယာတဲ့စိတ်နဲ့ စားရင် ကာမဂုဏ်အာရုံခံစားတာပါပဲ။
ရသာရုံဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားတာပေါ့နော်။

ထမင်းတစ်နပ် စားဖို့ဆိုရင်၊ ထမင်းတစ်ပွဲ စားဖို့ဆိုရင်
ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာတယ်ပဲ ထားပါတော့။ အဲဒီ ဆယ့်ငါး
မိနစ် အရသာခံစားဖို့အတွက် ရှေ့နဲ့နောက်မှာ ရင်းနှီးလိုက်ရတဲ့
ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက အများကြီးပဲ။

ဒီထမင်းစားနိုင်ဖို့အတွက် ငွေရှာရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ငွေရ
လာပြန်တော့လည်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ကြက်သွန် အစရှိတဲ့ ဟင်း
ချက်စရာတွေ ဝယ်ရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ဈေးသွားရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ဝယ်
ခြမ်းလာပြန်တော့လည်း ခုတ်ရ၊ ထစ်ရ၊ လှီးရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ချက်
ရ၊ ပြုတ်ရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ညှော်နဲ့တွေ ခံရတဲ့ဒုက္ခ
တွေ၊ မီးအပူဒဏ်ခံရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ချက်ပြီးသားအဆင်သင့်ကို
ခူးရ ထည့်ရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ပါးစပ်လှုပ်ပြီး ဝါးနေရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊
ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ စားရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ စားပြီးပြန်တော့လည်း ဗိုက်
ရစ်တဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ပြီးတော့ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊
ဒုက္ခတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းပြီးတော့ နေပါတယ်။ ခံစားရတဲ့ သုခ
လေးကတော့ တဒဂ်၊ တစ်ခဏလေးပါပဲ။

အဲဒီ တဒဂ်တစ်ခဏလို့ဆိုတဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်က
လေးကရော တကယ်ဆယ့်ငါးမိနစ်လုံးလုံး စက္ကန့်မလုပ်၊ မိနစ်

ဒုက္ခရေပတ်လည်ဝိုင်းနေသော ကုန်းမြေကို
ကာမဂုဏ်ကျွန်း ဟုခေါ်သည်

ဆိုပါတော့။ ခုနက ထမင်းတစ်လုတ်ကလေးကို ကိုယ်
ကြိုက်တဲ့ဟင်းလေးတွေနဲ့ မွမ်းမံပြီးတော့ ထမင်းလုတ်လေး
တစ်လုတ် ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ထည့်လိုက်ပြီးတော့
ပါးစပ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ငုံ့ထားရုံနဲ့ ချမ်းသာပါ
မလား၊ မချမ်းသာပါဘူး။

သွားတွေနဲ့ ကြိတ်ချေပြီးတော့ ဝါးပေးရတယ်၊ လျှာ
ကလေးကလည်း ဟိုဘက်လှည့်လိုက်၊ ဒီဘက်လှည့်လိုက်၊ ရှေ့
တိုးနောက်ဆုတ်၊ ဝဲယာ၊ အထက်အောက်၊ ဒီလို လျှာလေး
လည်း လှုပ်ရှား၊ သွားလေးလည်း လှုပ်ရှား၊ မေးရိုးတွေလည်း
လှုပ်ရှားပြီးတော့ ဝါးနေမှ အရသာဆိုတာ ပေါ်လာပါတယ်။
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ ခံစားခွင့်မရပါဘူး။

ကျန်တဲ့ အဆင်းအာရုံ၊ အသံအာရုံ၊ အနံ့အာရုံ၊ အထိ
အတွေ့အာရုံတွေလည်း နည်းတူပဲ။

အဆင်းအာရုံတစ်ခု ကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း တစ်နေ
ရာတည်းမှာ စူးစိုက်ပြီးတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ကြည့်နေရုံနဲ့
အဲဒီ အဆင်းရဲ့ အရသာ မပေါ်ဘူး။ ဆိုပါတော့၊ ပန်းချီကားချုပ်

လေးတစ်ခု၊ သိပ်လှတဲ့ ပန်းချီကားချုပ်လေးတစ်ခု၊ ဂန္ထဝင်
မြောက် ပန်းချီကားချုပ်လေးတစ်ခုကို ကြည့်မယ်ဆိုပါတော့။

ပန်းချီကားချုပ်ရဲ့ ထောင့်စွန်းလေးတစ်ခုကိုပဲ စိုက်ပြီး
ကြည့်နေရုံနဲ့ ပန်းချီကားရဲ့ အရသာ မပေါ်ပါဘူး။ မျက်စိကို
ဟိုဘက်ရွှေ့လိုက်၊ ဒီဘက်ရွှေ့လိုက်၊ အပေါ်ရွှေ့လိုက်၊ အောက်
ရွှေ့လိုက်၊ အဲဒီလို မျက်စိကို လှုပ်ရှားကစားနေမှသာ ပန်းချီ
ကားချုပ်ရဲ့ အရသာလေးက ပေါ်လာပါတယ်။ အသံ၊ အနံ့၊
အရသာ၊ အထိအတွေ့၊ ကျန်တဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေအားလုံး
နည်းတူပါပဲ။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာမှန်သမျှ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်၊ အေး
အေးဆေးဆေးနဲ့ ခံစားရတဲ့ ချမ်းသာမဟုတ်ပါဘူး။ ပင်ပင်ပန်း
ပန်း၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ လှုပ်ရှားပြီးတော့မှ ခံစားရတဲ့ ချမ်းသာတွေ
ဖြစ်ပါတယ်။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ရှာဖွေရတော့လည်း နဖူးကချွေး
ခြေမကျအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား၊ ရလာတဲ့
ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားရတော့လည်း နဖူးကချွေး ခြေမကျ
အောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဆိုတော့ ကာမဂုဏ်ချမ်း
သာဟာ ငြိမ်သက်တဲ့ချမ်းသာ၊ ငြိမ်းအေးတဲ့ချမ်းသာ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ လှုပ်ရှားတဲ့ချမ်းသာ၊ ပူလောင်တဲ့ ချမ်းသာပါ။ သက်သက်
သာသာချမ်းသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း ချမ်းသာပါ။
သုခချမ်းသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒုက္ခချမ်းသာပါ။

www.burmeseclassic.com

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို
 စွန့်နိုင်တယ်ဆိုတာ
 ကာမဂုဏ်အကြောင်းကို
 ကောင်းကောင်းသိသွားလို့ပါ။
 သာယာစရာလေး ရှေးသီရိ
 သာယာမှုလေး ကွက်သီရိနဲ့
 ကောင်းကောင်းသိတယ်လို့
 မခေါ်နိုင်ပါဘူး။
 သာယာစရာ၊ သာယာမှုနဲ့အတူ
 မသာယာစရာ၊ မသာယာမှုကိုပါ တွဲသိမှ
 ကောင်းကောင်းသိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။
 အကျိုးပဲ ကွက်သီရိနဲ့
 ကောင်းကောင်းသိတယ်လို့
 မခေါ်နိုင်ပါဘူး။
 အကျိုးနဲ့အတူ အပြစ်ကိုပါ တွဲသိမှ
 ကောင်းကောင်းသိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ရတနာဝင်္ဂဏ္ဍာ

ကာမဂုဏ်ကိုထားရစ်ခဲ

အဲဒီလို လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေရဲ့ ရလေလို့လေ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘော၊ တဒဂ်၊ တစ်ခဏမျှသာရှိတဲ့ သဘောကို ဉာဏ်နဲ့ သက်ဝင်ဆင်ခြင်ပြီးတော့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေအပေါ်မှာ အပြစ်မြင်တတ်ရမယ်။ အပြစ်မြင်ပြီးတော့လည်း တတ်နိုင်သမျှ သံဝေဂဉာဏ်နဲ့လည်း စွန့်နိုင်ရမယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့လည်း စွန့်နိုင်ရမယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် ဘုရားလောင်းလုလင်ပျိုက ဗာရာဏသီမင်းကြီးကို ကျကျနန ရှင်းပြပြီး ဟောတော့ ရှစ်ဂါထာလည်း ဆုံးသွားရော ဗာရာဏသီမင်းကြီးရဲ့ တဏှာလောဘရောဂါလည်း လုံးဝ ပျောက်တင်းသွားပါတယ်။

မင်းကြီးက ရောဂါပျောက်သွားတော့ အင်မတန် ဝမ်း

ရာဇဝင်ထဲမှာ

က ဘ မ ဂု ဏ် ကို ထ ဝ ဃ ရ ခ် ခဲ့

. . . တစ်ဖက်ကလည်း တရားထဲမှာ ဉာဏ်သွင်းတယ်၊ တစ်ဖက်ကလည်း ထီးဖြူကြီးကို ကြည့်ပြီး သြဒါတကသိုဏ်းလို့ခေါ်တဲ့ အဖြူရောင်ကသိုဏ်း ရှုမှတ်ပြီးတော့နေတယ်။

ထီးက အဖြူရောင်ဆိုတော့ 'ထီး' လို့ သာမန်လေး မကြည့်ဘဲ အဖြူရောင်ကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီး 'အဖြူ၊ အဖြူ' လို့ ထပ်ခါထပ်ခါ ရှုရင် 'အဖြူရောင်ကသိုဏ်း' လို့ခေါ်တဲ့ သမထကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားများပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။

နားက တရားနာရင်း ဉာဏ်က ခန္ဓာထဲ လှည့်နေရမယ်။ နှုတ်က တရားဟောရင်း ဉာဏ်က ခန္ဓာထဲ လှည့်နေရမယ်။ ဟောသူ နာသူ အတူတူပါပဲ။

ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သူများကို ဟောတယ်လို့ ဆိုပေမယ့် ကိုယ်လည်း ကြားနေ၊ နာနေရတာပါပဲ။ ဟောသူက ဟောသူလည်း ဖြစ်သလို နာသူလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဟောသူကိုလည်း 'နားက တရားနာ၊ ဉာဏ်က ခန္ဓာလှည့်' လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

အခု ဦးဇင်းတို့ 'ရလေလိုလေ . . . ဒါပေမဲ့ တဒဂ်လေး

တွေ' တရားကို ဟောနေတာဟာ တရားနာပရိသတ်များ အတွက် အဓိက ဟောနေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးဇင်းတို့ကိုယ်တိုင်လည်းပဲ နာယူနေတာပါပဲ။ တရားနာပရိသတ်ထဲမှာ ဦးဇင်းလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ပါပဲ။

ဦးဇင်း ဟောတဲ့တရားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားထားတဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။ သဘာဝဓမ္မအရ သစ္စာတရားအဖြစ်နဲ့ သူ့အလိုလို မှန်ကန်စွာ တည်ရှိနေတဲ့ တရားမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဇင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တရား မဟုတ်ပါဘူး။ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ ဘုံဆိုင်တရား ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတရားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်တည်း နာတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အများနဲ့အတူတူ ထိုင်ပြီးတော့ နာယူတဲ့သဘောပါပဲ။

ဘုရားလောင်းလုလင်ပျို ဇာရာဏသီမင်းကြီးကို တရားဟောရင်းနဲ့ ထီးဖြူကြီး ကြည့်ပြီး သြဒါတကသိုဏ်း ရှုလိုက်တာ နောက်ဆုံးဂါထာလည်းဆုံးရော ဈာန်ရော အဘိညာဉ်ပါ ရရှိသွားပါတယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေအပေါ်မှာ တပ်မက်တဲ့စိတ်လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ ဈာန်စိတ်ရှိနေသရွေ့၊ ဈာန်မလျှောသရွေ့ ပေါ့နော်။

မင်းကြီးက ကြည်ညိုလွန်းလို့ 'ကောင်းပေစွ-ကောင်းပေစွ၊ အသင် လုလင်ပျိုလေးဟာ လောကကြီးအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပါပေစွ၊ အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုးကို ခွဲခြားပြီးတော့ သိပါပေစွ၊ ဒုက္ခရဲ့ အကြောင်းရင်းဖြစ်

ရာဇဝင်ထဲမှာ

က ဂ မ ဂ ဏ် ကို ထ ဝ ။ ရ ဇ ခဲ

ဆိုရင် ကာမဂုဏ်ခံစားနေချိန်မှာလည်း ကိလေသာအပူ သက်သာသလို ကာမဂုဏ်စဉ်းစားဖြစ်တဲ့အချိန်တွေလည်း အများကြီး နည်းပါးသွားနိုင်ပါတယ်။

အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး သတိထားပြီး အသက်ရှူတဲ့ အကျင့်၊ ဉာဏ်သွင်းပြီး အသက်ရှူတဲ့အကျင့် စွဲမြဲအောင် ပြုလုပ်ထားပါ။ ကာမဂုဏ်စဉ်းစားတဲ့စိတ် နည်းပါးသွားပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ကူးယဉ်သာယာမှုတွေနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတာမျိုး ကင်းရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်။

သတိထားပြီး အသက်ရှူတာက သမထသဘော၊ ဉာဏ်သွင်းပြီး အသက်ရှူတာက ဝိပဿနာသဘော . . . ။ သမထသဘောပဲ ဖြစ်သွားသွား၊ ဝိပဿနာသဘောပဲ ဖြစ်သွားသွား၊ အသက်ရှူတဲ့အလုပ်အပေါ်မှာ စိတ်ရောက်နေဖို့၊ အသက်ရှူသွင်းရှူထုတ်နေတာကို သိနေဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။

အချိန်တိုင်း၊ နေရာတိုင်းမှာ 'ဝင်တယ်၊ ထွက်တယ်' လို့ စိတ်အမှတ် မှတ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ လေတိုးတိုင်း၊ ထိတိုင်း တိုးမှု၊ ထိမှုသဘောကို သိနေမယ်၊ တိုးမှု၊ ထိမှုသဘောနဲ့ တိုး

မှန်း ထိမှန်း သိမှု၊ ခံစားမှုသဘောရဲ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲနေမှုသဘောကို သိနေမယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။

အခြေခံအကျဆုံးအနေနဲ့ လေဝင်နေမှန်း၊ လေထွက်နေမှန်း သိနေရင်ကိုပဲ တော်တော်တန်ဖိုးရှိနေပါပြီ။ အဲဒီလောက် သိနေရင်ကို ကာမဂုဏ်အတွေးတွေ ပါးလျားသွားနိုင်ပါတယ်။ ကာမဂုဏ်အတွေးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်ပါတယ်။ သဘောကို သေချာသိနေရင်တော့ ပိုစိတ်ချရတာပေါ့လေ။

အတွေးကို ဖြတ်တောက်တဲ့နေရာမှာ အစွမ်းအထက် မြက်ဆုံးကတော့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းပါပဲ။ ဝင်လေထွက်လေကို သတိကပ်၊ ဉာဏ်ကပ်ပြီး ရှုမှတ်ရတဲ့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို စွဲစွဲမြဲမြဲ အားထုတ်နေမယ်ဆိုရင် ကာမဂုဏ်အတွေးတွေလည်း ပြတ်တောက်ပါတယ်။ အမုန်းအမျက်အတွေးတွေလည်း ပြတ်တောက်ပါတယ်။ အညှင်းဆဲအဖျက်ဆီးအတွေးတွေလည်း ပြတ်တောက်ပါတယ်။

သတိထားပြီး အသက်ရှူတာ၊ ဉာဏ်သွင်းပြီး အသက်ရှူတာကို ပင်တိုင်ထားပြီးတော့ ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်နေလုပ်နေ၊ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်စပ်နေတဲ့ လှုပ်ရှားမှု၊ ထိတွေ့မှု စတဲ့ ရုပ်သဘော၊ တွေးတောမှု၊ ခံစားမှု စတဲ့ နာမ်သဘောတွေကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သိနေမယ်၊ ဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပျက် မြင်နေမယ်ဆိုရင် ကာမဂုဏ်စိတ်တွေလည်း ကင်းရှင်း၊ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေလည်း တိုးတက်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ ဘယ်ကာ

ရာဇဝင်ထဲမှာ

ကာမဂုဏ်ကို ထားရစ်ခဲ့

မဂုဏ်အာရုံကိုမှ သာယာနှစ်သက် တပ်မက်ခြင်းမရှိတဲ့ အနာဂါမိ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ဆိုက်ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ အနာဂါမိဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ပေါ့။

အနာဂါမိဖြစ်သွားရင် ကာမတဏှာ လုံးဝ အမြစ်ပြတ် သွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်ကာမဂုဏ်အာရုံကိုမှ သာယာနှစ်သက်ခြင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ အထွတ်အထိပ်ရောက် လွတ်မြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အနာဂါမိ ပါပဲ။ ဒီနေ့ဟောနေတာက ကာမဂုဏ်ရဲ့ အပြစ်ကို ဟောနေတာဆိုတော့ အနာဂါမိဖြစ်သွားရင် ကာမဂုဏ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ လွတ်မြောက်မှု လမ်းဆုံးရောက်သွားပါပြီ။

ကာမဂုဏ်အာရုံဆိုတာကလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ရုပ်နာမ်အာရုံပဲဖြစ်လို့ ရဟန္တာဖြစ်မှပဲ ကာမဂုဏ်နဲ့ပတ်သက်လို့ လွတ်မြောက်မှု လမ်းဆုံးတယ်လို့ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အနာဂါမိဖြစ်ရုံနဲ့ ကျေနပ်မနေဘဲ ကာမဂုဏ်အာရုံလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဒီရုပ်ဒီနာမ်တွေကိုပဲ ဝိပဿနာဆက်ရှုသွားမယ်ဆိုရင် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့ ဈာန်အာရုံ

တွေကိုလည်း သာယာနှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဘဝကိုမှလည်း သာယာနှစ်သက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကနေ အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်သွားပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေရဲ့ ‘ရလေလို့လေသဘော၊ တဒဂ်တစ်ခဏသဘော’ ဆိုတဲ့ အပြစ်တွေကို သံဝေဂဉာဏ်နဲ့လည်း မြင်အောင် ရှုပွားနိုင်ကြပါစေ။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေရဲ့ ဖြစ်ပျက်သဘော၊ မမြဲ၊ မကောင်း၊ မပိုင်ဆိုတဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘောတွေကို ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့လည်း မြင်အောင် ရှုပွားနိုင်ကြပါစေ။

ရှုပွားနိုင်ကြတဲ့အတိုင်းလည်း ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာ နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်းနဲ့ ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ‘ရလေလို့လေ . . . ဒါပေမဲ့ . . . တဒဂ်လေးတွေ’ တရားကို ဒီနေရာမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ပါတော့မယ်။

ဒီနေ့တရားမှာပါတဲ့ ဆောင်ပုဒ်လေးတွေအားလုံး (၈) ခုကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း တစ်ခေါက်စီဆိုလိုက်ကြရအောင်။ ဆားငန်ရေသာ၊ သောက်သူမှာ၊ ငတ်ဆားမပျောက်ပြီ။ နွားချိုမမှာ၊ တဏှာသာ၊ တိုးကာလာတော့သည်။ မိုးအောက်မြေပြင်၊ စည်းစိမ်ပင်၊ မရွှင်စိတ်ဟိုက်သည်။ ဒီကမ်းရဆဲ၊ ဟိုကမ်းလည်း၊ လိုမြဲမဝပြီ။

ပင်လယ်ဉာဏ်သွင်း၊ အမြင်ရှင်း၊ စိတ်တွင်းအေးမြ
ကြည်။

သားရေအပို၊ စွန့်သူလို၊ စွန့်ကို စွန့်ရမည်။
ရလေလိုလေ၊ ဆင်းရဲလေ၊ စွန့်လေချမ်းသာသည်။
ချမ်းသာခေတ္တ၊ စွန့်နိုင်မှ၊ လုံးဝချမ်းသာမည်။
တရားနာပရိသတ်များအားလုံး လက်အုပ်ချီထားကြပါ။
အရေးအကြီးဆုံး စကားတစ်ခွန်းနဲ့ တရားနီဂုံးချုပ်ပါ
တော့မယ်။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

အပ္ပမာဒေန - မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ပြင်းပြထက်
သန် မှန်ကန်သော သတိတရားဖြင့်။

သမ္မာဒေထ - သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟု ဆိုအပ်သော
သိက္ခာသုံးပါးတို့ကို ကိုယ်စီကိုယ်င ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားအား
ထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

သာဓု သာဓု သာဓု ပါဘုရား။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လ(၂၀)ရက်၊ ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်းမြို့နယ်
ကံမြင့်ကျောင်းတိုက်၌ ဟောကြားအပ်သောတရားတော်ကို
ဖြူပြင်ဖြည့်စွက်ရေးသားထားပါသည်။

အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)

တရားသိမ်းမေတ္တာပို့

အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၌

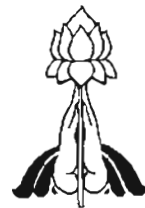
ရှိကြသော

နတ်လူသတ္တဝါအားလုံးတို့သည်

ဘေးရန်ရောဂါ

ကင်းစင်ကွာ၍

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

စာဖတ်သူသို့

စာအုပ်တစ်အုပ်တည်း၌ တရားနှစ်ပုဒ်ပေါင်းထားပါက စာအုပ်ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော တစ်ပုဒ်သာ ရင်ထဲရောက်၊ စိတ်ထဲစွဲ၍ နောက်တစ်ပုဒ်မှာ ရင်ထဲမရောက်၊ စိတ်ထဲမစွဲကြောင်း၊ အရေးအကြောင်းရှိ၍ ပြန်ကြည့်လိုပါက မည်သည့် စာအုပ်၌ ပါသည်ကိုပင် မမှတ်မိကြောင်း၊ ခေါင်းစဉ်သက်သက်ကပင် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေနိုင်စွမ်းရှိ၍ စာအုပ်ခေါင်းစဉ်အဖြစ် ရောက်မလာသော တရားခေါင်းစဉ်များကို လွန်စွာ နှမြောမိကြောင်း၊ တရားတစ်ပုဒ်ချင်းကို စာအုပ်တစ်အုပ်ချင်းအဖြစ် သီးသန့်ထုတ်သင့်ကြောင်း စာဖတ်သူများက အကြံပြုခဲ့ကြသည်မှာ အတော်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

ထိုအကြံပြုချက်မှာ သဘာဝကျလှရုံမက စာရေးသူ ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ခံစားရသောကြောင့် သီးသန့်စီစဉ်ပေးရန် ဆန္ဒရှိခဲ့သော်လည်း အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် အထ

မမြောက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ယခုမှ အကြောင်းညီညွတ်သဖြင့် ပထမတစ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် ယခင်က 'ကြာလိုလူ' စာအုပ်တွင် ပူးတွဲပါဝင်ခဲ့သောတရားကို သီးသန့်ခွဲထုတ်ထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ နောင်ထုတ်ဝေမည့် 'ကြာလိုလူ' စာအုပ်တွင် လုံးဝပါဝင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

အနည်းငယ်ပြုပြင်ဖြည့်စွက်ကာ မေတ္တာအထူးထည့်၍ စီစဉ်ပေးထားသောကြောင့် အစအဆုံး ပြန်လည်ဖတ်ရှုကြည့်ပါက ယခင်ဖတ်စဉ်ကနှင့်မတူသော ဓမ္မရသတစ်မျိုး ပွားတိုးခံစားရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါသည်။

စာဖတ်သူအားလုံး ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ . . . ၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေကြပါစေ . . . ၊ ထာဝရအေးချမ်းကြပါစေ . . . ။

မေတ္တာဖြင့်
အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)
၁၁-၁-၁၁၊ ခေတ္တ - အမေရိက

မှတ်ချက် ။ ။ ဤစာအုပ် အချောသတ်ရေးသားပြီးစီးသော ဤနေ့သည် စာရေးသူ၏ (၄၃)နှစ်မြောက် မွေးနေ့အလှူတစ်ခုအဖြစ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ယူတော့ပြည်နယ်၊ ရစ်ချ်ဖီးလ်(ဒ်)မြို့၊ အာဟာရဘဏ်(FOOD BANK) တွင် ထိုနေ့၌ အလှည့်ကျသော နွမ်းပါးမိသားစု (၂၄)စုအတွက်

www.burmeseclassic.com

ဓမ္မစကား၊
နေ့တိုင်းကြားကာ၊
စိတ်ထားဖြေးလက်၊
သိဉာဏ်ထက်၏။

အရှင်သန္တာစိက

ရွှေပါရမီတောရ

ဂုဏ်သိုလေ ဒါလပွဲ... တဒဂ်လေးတွေ

ရွှေပါရမီတောရ (၄၃)
www.shweparami.net